

119

Quaderns d'Illaerua

El trencaclosques sirianà
Síria, un parany per a tothom

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Luís Ocaña Escolar
“La societat només avança amb la lluita”

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N286

19 de setembre de 2012

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Primeres imputacions penals per la venda de participacions preferents

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

El director i una treballadora d'una sucursal de CaixaBank han estat imputats per estafa per col·locar preferents a una jubilada falsificant la seva signatura

El 'Valle de los Caídos' català al monestir de Montserrat

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

Un informe intern conclou que un 'narco' obsequiava policies amb rellotges d'or

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

Els neonazis guanyen protagonisme a l'escenari polític grec

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2-3

Les dones afganeses reclamen veritat i justícia

RODA EL MÓN · PÀGINA 16

319 feixistes catalans del Terç de Requetès continuen enterrats amb tots els honors -monument inclòs- a la plaça dels Apòstols del monestir de Montserrat

, estirant del fil

GRÈCIA • L'ESTRATÈGIA D'ALBA DAURADA HA AGAFAT DESPREVINGUDES LA CLASSE POLÍTICA I L'ESQUERRA EXTRAPARLAMENTÀRIA

L'amenança del feixisme plana sobre Grècia

La crisi econòmica i la nefasta gestió de la immigració situen el partit neonazi Alba Daurada al primer pla de l'escenari polític

El líder Nikolaos Michaloliakos, a l'esquerra de la imatge, a una de les marxes del seu partit

David Bou
redaccio@setmanaridirecta.info

Ningú no podia imaginar, ara fa tres anys, després que Alba Daurada només esgarapés un 0,3% dels sufragis a les eleccions legislatives de 2009, que el que no era més que un grup d'ex-militars feixistes amb el suport d'*skinheads* adolescents es convertiria en la cinquena força política del país i entraria al Parlament de Syntagma amb divuit escons. És innegable que les conseqüències de la crisi econòmica que assola el país

hel·lè i la pèrdua de legitimitat i de confiança en el bipartidisme han esdevingut claus en el creixement exponencial de la formació neonazi, però tampoc es pot obviar que la seva estratègia ha agafat desprevinguda tota una classe política i una esquerra extraparlamentària que, hipnotitzades per la doctrina del xoc imposada per la *troika* i focalitzades en l'enfrontament verbal i directe als *media* i als carrers, han descuidat el treball quotidià i de base, cabdal en una societat en descomposició per la precarietat a la qual es veu sotmesa.

El populisme i la demagògia -al més pur estil nacionalsocialista- han estat i són les eines d'Alba Daurada per guanyar votants i suport popular, principalment a les perifèries dels grans nuclis urbans. Uns indrets on la regressió de les condicions de vida de la població, juntament amb el creixement dels fluxos d'arribada de migrants -orfes d'eines per a la seva integració-, ha propiciat el caldo de cultiu ideal per l'arrelament del discurs xenòfob i racista. El seu enginy ha fet la resta. Les taules de repartiment d'aliments de primera necessitat a les

placés dels barris, les patrulles de seguretat nocturna per combatre l'augment de la delinqüència i transmetre sensació de seguretat al veïnat i l'al·lusió constant a la dignitat grega per sobre de la immigració i la ingerència estrangera en la malaguanyada sobirania nacional han aconseguit catapultar la formació d'extrema dreta a la primera plana de l'escenari polític grec.

Trajèctoria tenebrosa

El primer número de la revista *Alba Daurada* va veure la llum fa 32 anys. El seu grup editor va ser el germen del que quedaria registrat oficialment i sota la mateixa nomenclatura com el partit polític neonazi l'any 1993. Durant els seus primers anys de vida, l'activitat del grup es limitava al proselitisme i la publicació de llibres i periòdics amb el propòsit de manipular la tradició hel·lenista i fer revisionisme del Tercer

Reich. A principis dels anys noranta, el nou partit va adquirir presència al carrer i es va donar a conèixer a nous sectors de la societat, aprofitant les mobilitzacions nacionalistes celebrades a Grècia arran del conflicte diplomàtic amb l'Antiga República Iugoslava de Macedònia per l'ús del terme Macedònia i gràcies a la participació d'alguns dels seus membres al costat dels grups paramilitars serbis durant la guerra dels Balcans. Arran d'aquests episodis, l'organització va estendre el seu missatge pel territori a través dels seus òrgans de propaganda -la revista originària, un setmanari i una revista juvenil- i del suport i la difusió que sempre han rebut les seves idees per part de diverses bandes musicals ubicades al gènere *black metal*. Aquests canals de captació van fer augmentar de mica en mica el nombre de joves que, seduïdes per l'estètica *skinhead* i el seu missatge d'odi, van començar a militat al partit.

El discurs de l'odi

Alba Daurada ha hagut de fer molts equilibris durant la seva història per fer arribar el seu missatge a la societat grega. Tenint en compte que el principal referent del feixisme grec i del propi partit, el General Ioannis Metaxás (cabdill del règim que va sotmetre Grècia des de l'agost de 1936 fins l'abril de 1941), va basar la seva ideologia en les idees de la Tercera Roma i el Tercer Reich i que, durant aquest mateix període, el país hel·lè va patir una guerra contra la Itàlia feixista i una invasió de tres anys per part del règim nazi, Alba Daurada ha hagut de mesurar el seu discurs per no remetre's a aquells que -tot i ser els seus miralls ideològics- van fer patir tant el seu propi poble.

Així doncs, la seva cosmovisió es construeix fent referència constant al concepte de la raça hel·lènica, condensada en la idea de la Tercera Civi-

La formació neonazi és la cinquena força política del país

Reich. A principis dels anys noranta, el nou partit va adquirir presència al carrer i es va donar a conèixer a nous sectors de la societat, aprofitant les mobilitzacions nacionalistes celebrades a Grècia arran del conflicte diplomàtic amb l'Antiga República Iugoslava de Macedònia per l'ús del terme Macedònia i gràcies a la participació d'alguns dels seus

NIKOLAOS MICHALOLIAKOS

Fundador i líder d'Alba Daurada des de 1984 fins a l'actualitat. Als setze anys, va ingressar al partit ultranacionalista 4 d'Agost, còmplice i impulsor de la dictadura dels coronels. Empresonat dos mesos l'any 1976 per participar en agressions contra periodistes al funeral del torturador de la dictadura, Evangelos Mallios. Exmembre del cos de paracaigudistes de l'exèrcit grec. Empresonat tretze mesos a una presó militar per tinença d'explosius i armes l'any 1979.

ILIAS KASIDIARIS

Putat per l'assalt, agressió i apunyalament d'un professor universitari l'any 2007. Agressor de dues membres de Syriza i el KKE a un plató televisiu el mes de juny d'enguany.

> Grècia pateix la pitjor crisi econòmica i social des de la creació de la Unió Europea. L'extrema dreta ha aprofitat la conjuntura per expandir el seu discurs xenòfob i feixista entre les principals afectades per una situació que cada cop esdevé més insostenible. Van assolir la seva primera fita entrant al Parlament de Syntagma. La mobilització i la denúncia dels seus propòsits són les claus per aturar una amenaça que ens afecta a totes.

estirant del fil

lització Grega com a continuïtat del que va ser la Grècia Antiga i l'Imperi Romà d'Orient, estendards històrics de la idea d'hel·lenisme, entesa com el conjunt de característiques culturals comunes que unificarien tot els pobles històrics de la Grècia clàssica. Aquest ideal pretén eliminar qualsevol rastre de diversitat cultural en un territori que, tradicionalment i fins a l'actualitat, ha estat punt de trobada de civilitzacions.

A la pràctica, les propostes que preconitzen se centren principalment en la presa de mesures dràstiques per acabar amb la immigració. Entre les seves mesures estrella, trobem la col·locació de mines antipersona i tanques electricades al llarg de les seves fronteres i la deportació immediata de totes les migrants que ja es troben a l'interior del país.

Alba Daurada proposa mesures dràstiques per acabar amb la immigració

D'altra banda, és destacable el seu nivell de bel·ligerància en política exterior. La desaparició i l'annexió de l'Antiga República Iugoslava de Macedònia i la reconquesta de la part nord de l'illa de Xipre i dels territoris de Tràcia i de la costa d'Anatòlia -sota sobirania turca- són condicions *sine qua non* del nou Estat que volen construir.

Com a cirereta d'aquest pastís xenòfob, trobem la negació del dret a l'avortament i una homofòbia extrema, que es va fer palesa durant la darrera campanya electoral, quan membres del partit van omplir el centre d'Atenes de fulls volants on s'amenaçava als homosexuals amb les següents paraules: "Després de les migrants, sou les següents".

Connivència estatal

Un estudi afirma que entre un 45 i un 59% dels efectius policials són votants d'Alba Daurada

Els neonazis d'Alba Daurada han col·laborat amb la policia a l'hora de reprimir determinades manifestacions

David Bou
redaccio@setmanaridirecta.info

Alba Daurada ha après de la història i, actualment, moltes veus alerten d'una estratègia semblant a la que va propiciar el cop d'estat de 1967 i va desembocar en la tràgicament coneguda dictadura dels coronels. Aleshores, la infiltració de neonazis a les institucions i la creació d'un Estat paral·lel dins del propi Estat va preparar el terreny per institucionalitzar el feixisme amb mà de ferro. Avui dia, fins i tot el darrer informe d'Amnistia Internacional, *Vio-*

lència policial a Grècia. No només incidents aïllats, ha denunciat la impunitat de què gaudei-

La policia ha desobeït diverses ordres de detenció contra militants neonazis

xen els crims d'odi racial a Grècia i la connivència per part de l'Estat.

Tot i que ja ho advertia un estudi publicat pel prestigiós diari *To Vima* dies després de les eleccions del 6 de maig, on s'afirmava que entre un 45 i un 59% dels efectius policials d'Atenes havien votat per Alba Daurada, les evidències a peu de carrer esdevenen cada dia més flagrants i indiscutibles. Sobretot després que els escortes policials de dos diputats neonazis contemplessin impassibles la pallissa brutal perpetrada per simpatitzants i membres del partit contra un immigrant que regentava una parada a un mercat el dia 7 de setembre.

Les ordres de detenció contra militants d'Alba Daurada desobeïdes, les col·laboracions a l'hora de reprimir manifestacions i les sentències judicials sorprenentment absolutòries s'han convertit en situacions quotidianes que han acabat desemmascarant el que era més que una sospita.

Davant d'aquesta situació, la resposta contra el feixisme es continua articulant des dels moviments socials i les organitzacions de l'esquerra extraparlamentària, que només troben suport institucional a les bases de Syriza, arran de la negativa del Partit Comunista Grec (KKE) -tot i el seu rebuig a Alba Daurada- de participar en qualsevol plataforma unitària.

Amnistia Internacional ha denunciat la impunitat de què gaudeixen els crims d'odi racial a Grècia

No obstant això, a Grècia, esdevé molt difícil coordinar un moviment com ara Unitat Contra el Feixisme i el Racisme a casa nostra, per les reticències i les picabaralles internes entre els diferents sectors ideològics de l'esquerra grega. Tanmateix, els actes i iniciatives en forma de manifestacions, concerts i xarxes solidàries amb les persones migrades es multipliquen cada dia. Caldrà veure si la unitat d'acció no arriba massa tard.

ILIAS PANAGIOTAROS

Diputat d'Alba Daurada al parlament de Syntagma. Líder de l'Exèrcit Blau, organització d'ultras neonazis creada l'any 2000 per donar suport a les seleccions nacionals gregues. Responsable de la crema de banderes turques i d'atacs contra població albanesa. Propietari d'una botiga d'articles militars que ha subministrat equipament als cossos i les forces de seguretat de l'Estat.

GIORGOS GERMENIS

Diputat a la cambra dels hel·lens per la zona perifèrica d'Atenes. Membre del grup musical de *black metal* greconoruega Naer Mataron, conegut per les seves lletres satàniques, dedicades als cultes pagans i anticristians. Des de l'inici de les seves aparicions als mitjans, ha intentat dissimular les seves creences paganes. Protagonista d'una imatge que va donar la volta al món, quan va fer aixecar totes les periodistes per rebre el líder del partit durant una roda de premsa.

Santiago Alba Rico · Filòsof i escriptor

opinio@setmanaridirecta.info

Insistir a Gaza (part 2)

La primera part d'aquest article s'ha publicat a la DIRECTA núm. 285. A l'article anterior, l'autor reflexiona sobre les raons per mantenir la solidaritat amb el poble palestí de Gaza.

Les revoltes àrabs han obligat els EUA i les potències europees, complaents amb les dictadures derrocades, a intervenir en nom de la democràcia i dels drets humans. Però aquest discurs hipòcrita no fa res més que subratllar l'excepcionalitat de Palestina o, millor dit, l'excepcionalitat de la dictadura israeliana, contra la que cap govern occidental està disposat a intervenir, ni tan sols en forma de condemnes o sancions. La travessia de l'*Estelle* denuncia la complicitat criminal d'aquella Europa que usa els discursos humanitaris -i les bombes humanitàries- per a defensar millor els seus interessos i els d'Israel a la regió. Insistir a Gaza, mentre el món àrab continua sacsejant per les ripliques sísmiques dels moviments populars i de la contrarevolució imperialista, ajuda precisament a distingir les diferents forces en litigi i garanteix l'horitzó anticolonial de les transformacions a la zona. Palestina -amb Gaza com a brasa viva al centre- emana llum per tot arreu. Recordar Gaza és

LUCIA PIGLIAPOCHI

recordar que la lluita dels pobles comença i acaba necessàriament a Palestina.

Un altre aspecte, vinculat a l'anterior, té a veure amb la nua afirmació del caràcter universal dels drets humans. Que les potències occidentals grapegin i malbaratin lleis i institucions internacionals, posant-les al servei d'interessos espuris, no han de dur-nos a qüestionar-ne les fonts. Fora de les lleis, al marge del dret, la força és seva; i si no tenim la força per imposar les lleis i el dret, les lleis i el dret tenen la força per a recordar als pobles de quina banda està la justícia i per què estem

legitimats a resistir i a lluitar per l'alliberament. La força és seva, el dret, nostre. A l'Edat Mitjana, la cultura va trobar refugi als monestirs; avui, hi ha bancs de llavors on es conserven exemplars de totes les plantes en previsió d'una catàstrofe. Doncs bé, l'*Estelle*, fill de la Mare Humanitat, és el cofre on es guarda la carta fundacional de l'ONU, les convencions de Ginebra i els tractats internacionals; és el veler unànime, i no els avions de l'OTAN o les reunions del G20, on la humanitat protegeix la Declaració dels Drets Humans i les lleis internacionals que tants

sacrificis i tantes morts va costar conquerir.

Per què insistir a Gaza? Hi ha una darrera raó tan elemental com el dret del sol a sortir per l'est, el dret del color verd a verdejar l'herba i el dret de la canalla a donar puntades a una pedra i saltar un mur. L'*Estelle* declara senzillament el nostre dret genètic a sentir el dolor de l'altre, a protestar contra la injustícia i a abraçar, poble a poble, per sobre o per sota dels interessos nacionals, a tots els que estimem arreu.

Insistim. Insistirem. L'*Estelle* és, de moment, un; el vent som tots.

EN CALENT

A Hewlett-Packard diem 'no'

L'Oscar Murciano és membre del comitè d'empresa d'Hewlett-Packard (HP) que, dimarts 18 de setembre, va realitzar una jornada de lluita en defensa dels llocs de treball a aquesta multinacional

HP és només una altra empresa que acomiada centenars de treballadors i treballadores per obtenir més guanys. És només una altra plantilla que hi planta cara. És només un altre exemple de la cobdícia sense límit d'un capitalisme que esmicola drets, sanitat i futur pels nostres fills i filles.

Però també passen altres coses a HP: són dos anys sense rendir-nos, dos anys

sense resignar-nos, dos anys de desenes de protestes. Dos anys en què també hem combatut retirades de vagues pactades entre cúpules buròcrates i empresa o rebutjat preacords amb acomiadaments.

Han intentat, tot aquest, temps enfonsar-nos. Com a la resta de la societat: destrossar la nostra moral, repetir un i altre cop "There is not alternative. There is not alternative". Però han acon-

seguit el contrari, i el repte és assolir-ho també al carrer tots i totes.

Cada dia que passa estem més orgullosos dels nostres companys i companyes. Hem viatjat a allò més íntim, més primari i hem descobert que la lluita per la dignitat és el que ens diferencia de ser esclaus, és el que mai ens podran robar.

Per aquesta raó, la secció sindical de la CGT a Hewlett-Packard no es rendirà mai i seguirem la reivindicació fins on calgui.

Volem veure aquest esperit prendre cos al carrer, als centres de treball, a les escoles. Llavors, estem segurs que els atacs seran rebutjats i ningú ens podrà aturar com a poble.

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, boxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Treballs forçats

Rafel Oriol, Barcelona

He llegit que el govern pensa utilitzar els desocupats en feines diverses obligatòries i d'utilitat pública. La veritat és que no sé com agafar-ho. Per proveir els fons per pagar l'atur, els treballadors aporten un tant per cent del sou que crec que és de l'1,5%. Ens volen vendre que aquests diners els estan regalant, quan la realitat és que els han proveït els treballadors. (La mateixa murga que amb la sanitat i l'educació, de la qual cosa es desprèn que si paguem impostos només són per pagar els sous dels polítics i les seves amistats). Com poden fer treballar algú en feines que desconeixen? Quina seguretat hi haurà? Comptarà el temps treballat per prolongar el mesos amb dret de cobrar el subsidi? O bé serà com si no haguessin fet res i cobrant l'atur. Diuen que no serà una feina *forçada*; em volen dir com anomenar-la si et treuen una prestació que és teva per no complir-la?

Desnonament exprés

Josep Megias Verges, Sant Adrià de Besòs

Sembla ser que el govern ha engegat un nou sistema anomenat desnonament exprés. Consisteix a fer que, a les persones que no paguin les seves mensualitats de lloguer, en 10 dies les puguin fer fora. Suposo que els ciutadans que hagin pagat durant 5 o 10 anys sense cap endarreriment tindran un tracte diferent i se n'estudiaran els motius.

Això no ens ve de nou, la reforma laboral també es pot considerar un desnonament exprés. Qualsevol empresari pot fer fora un treballador amb un cost mínim o demostrant pèrdues i amb mínimes indemnitzacions. El que realment em preocupa és que aquesta llei no s'apliqui a aquesta raça humana de polítics -presidents, ministres, parlamentaris i senadors- que demostren dia rere dia els seus pocs coneixements per superar els problemes que tenim els ciutadans. Com que no tenim la possibilitat de desnonar-los en 10 dies, ens hem de conformar a aguantar-los durant 4 anys, encara que no compleixin els seus contractes de treball (programa electoral) i produeixin pèrdues enormes sense justificació.

, impressions

Ivan Miró · Sociòleg i cooperativista a La Ciutat Invisible
opinio@setmanaridirecta.info

Independència: més enllà d'un Estat propi

Ara que la independència sembla inevitable, o que -siguem realistes-, ara que el seu debat ha guanyat una centralitat rotunda en determinats sectors socials, polítics i mediàtics (seria interessant saber què pensa la Catalunya de les perifèries metropolitanas o la Catalunya migrant), des dels moviments populars -habitualment al·lèrgics a qualsevol idea d'Estat- hem de plantejar quines eines col·lectives disposem per a possibilitar una independència més enllà de l'Estat propi.

Si per a l'independentisme burgès -perdó, transversal- es tracta, esquematitzant, de traçar unes noves fronteres nacionals, un nou estat capitalista en la UE, i si, fins i tot, des de determinades esquerres la qüestió diferencial és implementar un genèric socialisme de tall estatista, per contra, des dels moviments socials i, suggereixo, des de l'esquerra independentista sensible al "poder popular", és central plantejar una estratègia alternativa de *procés constituent*.

Des d'una perspectiva històrica, hem construït la nostra organització social de forma no estatal

Per a la teoria política clàssica, el procés constituent significa que el poble exerceix la sobirania escollint els i les representants que redactaran una nova constitució. Aquest procés liberal-representatiu, pel cas que ens ocupa, significaria convocar un plebiscit d'autodeterminació o proclamar la independència des del Parlament per, posteriorment, celebrar unes eleccions generals catalanes que escullin representants que elaborin la nova constitució nacional. Aquesta lectura obté un consens absolut en el sobiranisme, fins al punt que s'ha naturalitzat com l'únic horitzó possible per assolir la independèn-

NÚRIA FRAGO

cia. Tant és així que, encara, no ha generat una crítica profunda ni una alternativa estratègica de qui, desitjant també la independència, apostem per la superació de la democràcia representativa-liberal, avui arquitectura jurídicopolítica de l'economia de mercat capitalista. Havent viscut el 15-M, amb una part important de la societat catalana expressant "ningú no ens representa", i amb debats sobre *la república del 99%* damunt la taula, aquesta problemàtica ha de ser forçosament afrontada.

També existeix una teoria socialista de l'Estat ("l'apropiació popular de l'Estat") que, a nivell metodològic, oscil·la entre assumir el paradigma liberal-representatiu (referèndum-eleccions-constitució) fins a models insurreccionals, a *la bolxevic*. La via socialista-estatista a la independència, tanmateix, no ha estat desenvolupada en profunditat per qui la defensa, si bé subjau en determinades reivindicacions quan, en les lluites contra les retallades socials, per exemple, es reclama la "nacionalització de la banca" o la "estatització de l'economia i dels sectors energètics". Ara bé. Són aquestes teories adequades per a exercir no ja la independència, sinó l'autodetermi-

nació permanent del poble català? Sincerament: ens interessen per a l'endemà de la independència? No són fórmules que, per contra, garanteixen l'expropiació política de la societat catalana?

Des d'una perspectiva històrica, i a causa precisament de la manca d'un Estat propi, els i les catalanes hem construït la nostra organització social, política, econòmica i cultural de forma no estatal. Des de les societats obres de resistència de 1855 a l'economia popular, cooperativa i mutualista entre 1870 i 1939; des dels ateneus, sindicats, escoles lliures, casals, entitats culturals i teatrals, corals i orfeons, a les institucions científiques, literàries, educatives, al llarg de la nostra història contemporània i fins la derrota de 1939, la Catalunya moderna i emancipadora articulada la seva solidaritat social des de l'autoorganització col·lectiva, això és, sense i contra l'Estat.

Quasi exterminat, aquest subjecte constituent renasqué i reprengué l'edificació d'un país propi al bell mig de la dictadura franquista. Altra vegada sense Estat i amb l'Estat en contra. Cooperatives d'habitatge, escoles laiques i mixtes, editorials, univer-

sitats populars, col·legis professionals, diaris i revistes, escoltisme i excursionisme, sindicats i assemblees obreres, organitzacions feministes, associacions veïnal. Aquesta *democràcia catalana real*, malauradament, fou bandejada pels partits polítics espanyols i catalans en la transició a la democràcia, la dels "demòcrates de tota la vida". Reduint a l'Estat la potència col·lectiva, normativitzant el procés institucional, es desplaçà el subjecte social i cooperatiu i romangué la pellofa putrefacte de la monarquia, això sí, constituïda i normalitzada. De l'autonomia social a l'Estat de les autonomies, del poder popular a la democràcia autoritària de mercat, el nou Estat ja estava llest per a ingressar en l'aleshores CEE. Un nou estat d'Europa. Ens sona?

"No era això, companys, no era això", cantava Llach fa més de 30 anys. Aprenem, doncs, i anticipem-nos. Per fidelitat a la història social del nostre poble, per a respectar la naturalesa multitudinària dels i les catalanes, però, sobretot, per a construir una realitat nacional diferent a l'Estat-nació capitalista, hem de pensar en un procés constituent *altre*, que no subsumeixi la societat en l'Estat.

Ni liberal ni estatista, cal una teoria revolucionària de l'Estat que esdevingui una crítica pràctica del dret i les institucions estatals. Passar del procés constituent liberal o socialista-estatal a la constitució d'un *poder constituent*, passar de l'autodeterminació jurídicopolítica a l'autodeterminació material. Un poder constituent que exclouï que qualsevol finalitat exterior pugui ser imposada a aquella consciència construïda per la multitud en la seva experiència quotidiana. O sigui: un poder constituent fet amb les nostres pròpies mans.

Cal una teoria revolucionària de l'Estat que esdevingui una crítica pràctica del dret

Disposem d'una economia col·lectiva i cooperativa capaç de satisfer de forma solidària el conjunt de les necessitats materials del poble català? Disposem d'escoles i universitats democràtiques que garanteixin l'accés universal a l'educació o la producció i socialització del coneixement? De mitjans de comunicació de propietat col·lectiva i gestionats democràticament que garanteixin plenament la llibertat d'informació? De mecanismes de democràcia directa i municipal que garanteixin l'autodeterminació quotidiana de les comunitats locals? Etc.

O consolidem i generalitzem aquests embrions de poder constituent material -els poders no estatals- per tal d'exercir l'autodeterminació i la independència des del punt de vista de les classes populars catalanes, o bé la independència del nostre país serà un somni convertit en malson. No oblidem. Existeix la Catalunya de Torres i Bages, de Cambó... i de Felip Puig. I existeix la Catalunya de Salvador Seguí, de Micaela Chalmeta... i de Xirriacs. En aquest sentit, també, nosaltres decidim.

. EDITORIAL

Ara i sempre, no passaran!

Una de les millors eines que tenim per no tornar a caure en els mateixos errors del passat i bastir un futur esperançador és fixar-nos en les experiències properes i extreure'n aprenentatges. La història sempre és una bona consellera, però, en els temps difícils que ens ha tocat viure, els gestors del poder pretenen menystenir i fer caure en l'oblit episodis negres del nostre passat, precisament ara que aquests discursos que han fet tant mal al nostre poble poden esdevenir de nou una amenaça real. A l'altra banda de la Mediterrània, veiem que el neonazisme ha pres les institucions i amenaça de quedar-se i imposar la seva llei. Aquelles oprimides que veuen com la seva vida s'enfonsa s'han aferrat a la demagogia emmascarada en caritat que els ofereix el feixisme, ja que no s'ha aconseguit dotar-les de les eines d'emancipació necessàries

perquè esdevinguin persones formades i conscienciades. Alhora, la classe política i els mitjans de comunicació han utilitzat el seu fanatisme xenòfob com a element de distracció davant la greu situació social, brindant-los publicitat gratuïta i introduint el seu missatge a l'opinió pública. La solidaritat i la denúncia han de ser eixos fonamentals en la nostra acció per combatre el seu discurs d'odi, però el treball diari i la construcció de teixit social ha de ser la nostra prioritat per aïllar la intolerància i assolir una societat lliure de persones lliures. Tot i que ens vulguin fer creure que això són fantasmes del passat, que ningú baixi la guàrdia; eren i continuen sent ben a prop. No dubtaran a mossegar quan reuneixin prou forces. Per la memòria de les nostres, no ho permetem. El feixisme creix si no se'l combat. No ho oblidem, no perdonem.

. COM S'HA FET

Tenim canvis a la redacció. El Javier ja fa unes setmanes que coordina l'Observatori dels mitjans, el Manel ha deixat Expressions i la Mireia i l'Àlex s'hi han incorporat. Finalment, el David, retornat de terres hel·lèniques, s'incorpora a reforçar la redacció pels tancaments. També hem de comentar que ens hem quedat sense distribuïdor a València, ja que en Pasqual, que ho feia fins ara, ho ha deixat. Lectores valencianes, si teniu una *Carne* a mà feu-nos-ho saber. Res més, fins la setmana que ve. Salut!

. FE D'ERRADES

— A l'article de l'Observatori dels mitjans de la setmana passada sobre el tancament del programa de Radio3 (RNE) *Carne Cruda*, es diu que Tomás Fernando Flores és el nou director de Radio Nacional de España, però no és així: Tomás Fernando Flores és el nou director de Radio3. L'actual director de RNE és Manuel Adrián Ventero Velasco.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Les guerres de l'aigua

Oscar Romero
directa@setmanaridirecta.info

El vicepresident del Banc Mundial, Ismael Serageldin, va profetitzar l'any 1995: "Si les guerres d'aquest segle han estat pel petroli, les del segle XXI seran per l'aigua". Al nostre entorn proper, ja fa temps que van arribar les guerres de l'aigua, però no com ens les imaginàvem. La lluita de la Plataforma en Defensa de l'Ebre contra el Pla Hidrològic Nacional el 2001 o la lluita de l'aigua protagonitzada

pel moviment veïnal de l'Àrea Metropolitana de Barcelona durant els anys 90 contra els impostos abusius en són alguns exemples. En el present, assistim a una gran ofensiva mercantilista, gairebé definitiva, en matèria d'aigua: privatització d'Aigües Ter Llobregat, desmantellament de l'Agència Catalana de l'Aigua, adjudicació a dit de la concessió de l'aigua de l'Àrea Metropolitana a Agbar... Els efectes d'aquest tsunami neoliberal són difícils de preveure, però alguns es poden endevinar... pujarà el preu de la factura de

l'aigua. A Cochabamba, Bolívia, fa uns deu anys, va passar quelcom similar. El govern de Banzer va promulgar una llei per privatitzar el servei d'aigües municipals que es va traduir en una pujada tarifària que, en alguns casos, va arribar al 300%. Les mobilitzacions en contra, conegudes popularment com la Guerra de l'Aigua i que van inspirar la pel·lícula d'Iciar Bollain *También la lluvia*, van derivar en una autèntica revolta popular, que va aconseguir revocar la llei. A casa nostra, què passarà?

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info – directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

creative commons LICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

• Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
• **RECONeixEMENT.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
• **NO COMERCIAL.** No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.
• **SENSE OBRES DERIVADES.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
• Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.
• Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

• Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
• El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info – edicio@setmanaridirecta.info – video@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info – il·lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info – distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info – administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Manu Simarro Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Oriol Andrés Observatori dels mitjans | Javier Borrás Expressions | Anna Pujol Reig, Mireia Chavarria i Àlex Vila Agenda directa | Arnau Galí i Muriel Comas La indirecta | Àlex Romaguera FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Carlos Villafraña CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Marc Iglesias COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Anna Pujol Reig DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: Lèlia Becana SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespont@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

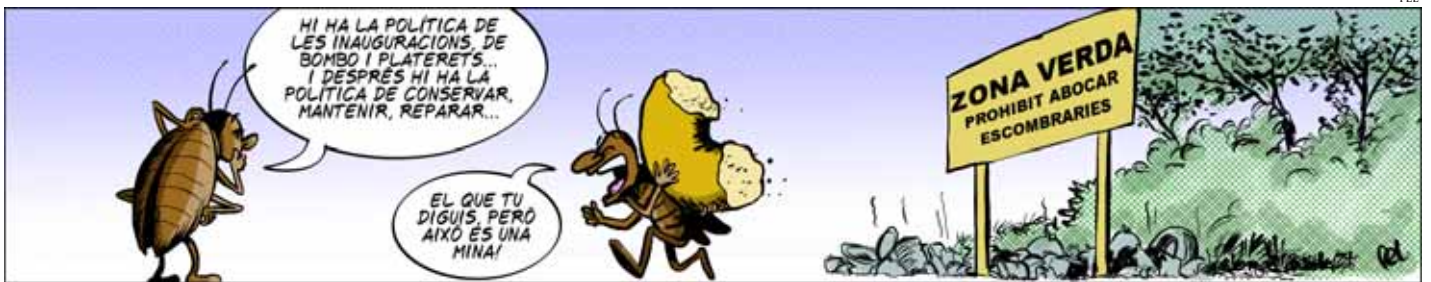
, així està el pati

Ruta pels símbols i vestigis franquistes | PÀG. 9

La reforma endureix el Codi Penal | PÀG. 11

Primer judici per estafa en la venda de preferents | PÀG. 12

Apareixen dades noves sobre el cas Macedònia | PÀG. 12

MONTCADA I REIXAC · MOLTES VEÏNES UTILITZEN EL CAMÍ CADA DIA PER ANAR A L'ESCOLA O AL MERCAT

La brutícia s'acumula a l'històric Rec Comtal de Montcada i Reixac

Els veïnat es queixa de la falta de neteja al tram que va de Can Sant Joan a Vallbona

Javier Borràs
redaccio@setmanaridirecta.info

Hi ha un camí que connecta el barri de Can Sant Joan de Montcada i Reixac amb el barri barceloní de Vallbona. Ja fa temps que el veïnat ha utilitzat aquesta via per anar a l'escola, passejar... i fins i tot banyar-se. Perquè, paral·lel al camí, flueix el Rec Comtal, un canal construït el segle XI, vestigi de la història medieval catalana i de la industrialització assentada als voltants de Barcelona. Sembla que el temps no respecta la història, perquè aquesta zona del canal s'ha convertit en l'abocador fronterer de Montcada, on s'acumulen deixalles i material de construcció.

Molts veïns i veïnes de Montcada i Reixac havien vist la situació deplorable en què es trobava l'indret, però el primer que va fer un pas endavant va ser Antonio Alcántara, veí del barri de Can Sant Joan: "És una zona on vaig a passejar el gos, hi passen famílies, ciclistes... però està molt bruta i deixada. Vaig contactar amb l'alcaldeessa, Maria Elena Pérez, i la regidora de Medi Ambient, Judith Mojeda, però cap de les dues no m'ha contestat ni ha fet res per canviar la situació". Antonio ens porta a la zona afectada, en companyia de José Luis Conejero, president de l'As-

sociació de Veïns del barri de Can Sant Joan, que ens explica que hi ha diverses zones obertes del Rec Comtal al barri: "Aquesta és la part més degradada, malgrat la seva utilitat. Molts veïns de Vallbona vénen a comprar a Montcada, sobretot el dia de mercat, i els nens vénen a l'escola i passen per aquesta via". El camí, d'aproximadament un metre d'ample, transcorre entre el Rec Comtal i un mur que el separa de les vies de tren. Les deixalles metàl·liques i de vidre s'acumulen al fons del canal i posen en perill les banyistes habituals que es refresquen a les seves

"Si la situació no millora, buscaré altres veïns per plantar cara al problema i passar a la protesta"

aigües. Mentre passegem per la zona, ens trobem uns veïns que ens expliquen problemes similars: "Nosaltres som de Vallbona i agafem aquest camí molt sovint. És una via molt utilitzada, però no està il·luminada a la nit -amb el risc que su-

Durant el recorregut del rec, hi ha diverses zones amb runes i brutícia acumulada

posa- ni està ben cuidada. Sembla que, com que està entre Montcada i Barcelona no se n'hagi de responsabilitzar ningú". Altres zones obertes del Rec Comtal a Vallbona i Montcada i Reixac sí que estan ben cuidades. Per què aquesta no? "Sembla que hi ha zones de primera i segona categoria. Aquesta és la zona més pobre i la brutícia no només s'acumula al Rec Comtal, sinó també

entre les cases i els carrers", afirma Antonio Alcántara.

"Si la situació no millora, buscaré altres veïns per plantar cara al problema i passar a la protesta", ens explica Alcántara. El president de l'Associació de Veïns, creada als anys 60 durant la dictadura franquista, és del mateix parer: "Aquí, el moviment veïnal ha estat qui ha construït les escoles, l'asfaltat...

> El Rec Comtal, patrimoni català del segle XI

A més dels aspectes socials o mediambientals, l'estat del Rec Comtal és un tema de conservació del patrimoni històric. Es tracta d'una sèquia construïda al segle XI pel comte Miró I de Barcelona sobre un antic aqüeducte romà, que feia arribar aigua a gran part de Barcelona. També servia per fer arribar aigua als molins i els camps de la zona per on passava. El darrer segle va ser utilitzat pels hortets del veïnat del barri barceloní de Sant Andreu.

gràcies al procés de mobilització col·lectiva. Som un barri pobre i sempre hem hagut de lluitar per aconseguir tot el que tenim, ningú no ens ha regalat res".

Aquest setmanari ha intentat parlar amb l'Ajuntament de Montcada i amb l'alcaldeessa i altres representants de la institució. Tanmateix, cap d'elles no ens ha volgut atendre.

, així està el pati

SALUT · UN VEÍ ASSEGURA QUE L'EMPRESA COBRA VA TRENCAR LES CANONADES SENSE ADOPTAR MESURES DE SEGURETAT

El veïnat d'Edeta estudia denunciar l'empresa Cobra per exposició a l'amiant

Gemma Garcia

redaccio@setmanaridirecta.info

Quan Carlos Gracias, veí de la urbanització Edeta a Lliria (Camp de Túria), es va llevar, el 24 d'agost, va quedar ben sorprès. Una excavadora de l'empresa Cobra aixecava el sòl de punta a punta del carrer Miguel Hernández i, al seu pas, trencava les antigues canonades d'aigua de fibrociment. Aquest material conté amiant o asbest, un mineral altament perillós per a la salut, que provoca milers de morts i malalties cada any. El veïnat assegura que ningú no el va advertir ni es van adoptar mesures de seguretat i que els dos treballadors no portaven cap protecció. Ara, estudien posar una denúncia.

L'empresa Cobra va deixar les canonades d'amiant al carrer Miguel Hernández de la urbanització d'Edeta a Lliria

L'ús, la producció i la comercialització de l'amiant i dels productes que en continguin està prohibida des de 2002

Les obres encara estan en curs i preveuen aixecar més carrers per retirar canonades que contenen amiant. La presidenta de l'Associació de Veïns Maite Coscollá denuncia que les "mesures de seguretat conti-

nuen sent deficientes". El veí Carlos Gracias recorda que, el 24 d'agost, dos treballadors "sense màscares ni guants" van passar l'excavadora pel seu carrer "esmicolant les canonades i deixant-les descobertes un parell d'hores fins que va arribar l'empresa de descontaminació Decoiber". Aleshores sí, els treballadors anaven protegits. "Van col·locar els trossos de canonades dins d'uns sacs i els van deixar al carrer un parell de dies". Quan Gracias va preguntar a un dels operaris si el veïnat no havia de dur el mateix tipus de màscares, li van dir que s'havien de quedar dins de casa. Ningú no havia estat advertit.

Mesures de seguretat

Davant les negligències detectades, van presentar una queixa a l'Ajuntament de Lliria. La regidora d'urbanisme no va respondre fins el 4 de setembre, a través d'una nota on denunciava "l'allau de desinformació a la qual estan sotmesos els veïns d'Edeta" i recordava que la retirada d'amiant l'han de dur a terme empreses especialitzades inscrites al Registre d'Empreses amb Risc per Amiant (RERA), que també han d'elaborar un pla de treball específic que contempli la protecció del personal i el veïnat afectat. Tant Cobra com Decoiber estan registrades al RERA i van presentar

el pla de treball. L'adopció de les mesures de prevenció legalment obligades, però, ha quedat en entredit.

Dos treballadors van passar l'excavadora pel carrer "esmicolant les canonades"

Segons la normativa, l'exposició de les treballadores a les fibres ha de quedar reduïda al mínim, els treballs s'han fer amb eines manuals i

a una velocitat baixa per evitar vibracions fortes i la dispersió ambiental de fibres d'amiant. En el cas d'Edeta, el veïnat va veure com es trencaven en sec les canonades i s'abandonaven durant dures hores a l'aire lliure. L'ús, la producció i la comercialització de l'amiant i dels productes que en continguin està prohibida a l'Estat espanyol des de 2002, tot i que la llei permet que els productes contaminats instal·lats abans de 2002 acabin la seva vida útil i, per tant, que estiguem envoltats d'amiant -teulades, cobertes, falsos sostres, canonades- i sota el risc d'exposició a les fibres que emet la seva manipulació o degradació.

> "La indústria més criminal de la història"

Ara ja se sap. Cada any moren, com a mínim, 90 mil persones arran de l'exposició a l'amiant per motius professionals i milers més fora de l'àmbit laboral. Ho diu l'Organització Mundial de la Salut (OMS). Les microfibrilles de l'amiant afecten directament l'aparell respiratori i poden provocar càncer de pulmó, asbestosi, fibrosi pulmonar o mesotelioma. Per Paco Puche, d'Ecologistes en Acció: "És la indústria més criminal de la his-

tòria". Des de 1989, hi ha estudis científics que ho alertaven, però, segons Puche, el lobby europeu Societat Anònima Internacional d'Asbest-Ciment (SAIAC) es va encarregar de fer campanyes científiques i estudis per contrarestar-ho. Els llargs períodes de latència de les patologies derivades de l'amiant també van dificultar el reconeixement dels perills.

A l'Estat espanyol, l'empresa catalana Uralita va arribar a con-

trolar el 40% de l'activitat amb amiant. Va formar part del lobby SAIAC. Als anys 50, la multinacional Eternit -controlada per la família suïssa Schmidheiny i la belga Emsens- va comprar un bon paquet d'accions d'Uralita i, als anys 70, l'empresa de Cerdanyola del Vallès va passar a mans de la família de banquers March, estretament vinculada al franquisme. Puche assegura que els vincles polítics van ser claus per contribuir al silenci:

"Schmidheiny, que recentment ha estat condemnat, mantenia bones relacions amb la dictadura de Pinochet a Xile, Somosa a Nicaragua o l'apartheid a Sud-àfrica".

Des d'aleshores, s'han produït molts judicis contra Uralita. El més de març d'enguany, el Col·lectiu Ronda, pioner en la defensa de persones afectades, va aconseguir una sentència històrica contra l'empresa, on el Suprem estableix que la greu malaltia d'un treballa-

dor és conseqüència directa de l'incompliment de la normativa laboral i de prevenció de riscos. Per l'advocada Esther Costa, la resolució crea jurisprudència en l'àmbit estatal i, ara, el repte és restablir la justícia, també, a les persones afectades passivament -ja està en curs un demanda col·lectiva de vint persones- i reforçar la via preventiva per garantir que tota retirada d'amiant sigui segura en un futur.

PAÏSOS CATALANS · A MONTSERRAT, PERVIU LA CRIPTA DEL TERÇ DE REQUETÈS I, A SABADELL, PLACES ALS BATLLES DE LA DICTADURA

Els símbols i vestigis franquistes romanen al país tot i la llei de la memòria històrica

ROGER SUSO

Plaça del batlle Marçet a Sabadell

Roger Suso
redaccio@setmanaridirecta.info

L'acció perpetrada per José Gallego, un veí del poble alacantí d'Asp, contra els símbols franquistes que encara perduren a diferents edificis públics i religiosos del poble ha tornat a posar a debat, per enèsima vegada, la permanència d'aquests símbols al país i la vulneració de la llei de la memòria històrica. Gallego està imputat per un delicte contra el patrimoni històric i cultural i pot afrontar fins i tot penes de presó. 37 anys després de la mort de Franco, els vestigis de la simbologia franquista continuen presents a molts carrers, majoritàriament en forma de plaques del Ministeri de l'Habitatge amb el jou i les fletxes falangistes, sobretot a l'àrea metropolitana. També queden, però, multitud de rètols de carrers i places i alguns monuments, tombes i làpides, creus, gravats i relleus vinculats al règim feixista. Els més vistosos i grandiloqüents són els monuments. Com a més destacats, trobem el de Tortosa (monument a Franco i els caiguts del bàndol nacional a la batalla de l'Ebre), el de Portbou (monument

dedicat a la IV Divisió de Navarra), el de Gandesa (vàries estructures monolítiques dedicades a Franco i al bàndol nacional), el de Palma (monument a Sa Feixina dedicat al creuer de guerra *Baleares*, enfonsat el març de 1938 durant la batalla del cap de Palos pel destructor republicà *Lepanto*), el de Montserrat (monument al Terç de Requetès de la Mare de Déu de Montserrat al monestir) i el de Sabadell (monòlit dedicat al batlle Josep Maria Marçet i Coll).

El monument funerari a Montserrat

El Terç de Requetès de la Mare de Déu de Montserrat va ser una unitat militar creada el gener de 1937 dins l'exèrcit franquista, organitzada com un terç de requetè carlista i formada exclusivament per catalans de dretes, incloent-hi carlins (alguns enfrontats amb els falangistes), catòlics, conservadors, tradicionalistes, unionistes, alguns membres de la Lliga Catalana i fugitius de la zona republicana en plena guerra civil. En total, va tenir prop de 2.000 efectius, 319 dels quals van morir en combat. El primer comandant va ser l'alferes Pere Gallart i Folch i el capellà i líder durant tot el con-

flicte va ser Salvador Nonell i Bru. El Terç va ser destinat al front d'Aragó (a Codo), a Extremadura (La Serena), a Guadalajara i a la batalla de l'Ebre enquadrat a la 74a Divisió franquista, als sectors de Gandesa i de Vilalba dels Arcs, on, tot i guanyar la guerra, va patir una desfeta durant l'assalt a la posició republicana de la Punta Targa.

A Tortosa, Portbou, Gandesa o Palma encara hi ha monuments franquistes importants

Després de participar a la desfeta de la victòria a Madrid i de pujar a la muntanya de Montserrat, el Terç es va dissoldre i es va crear una germandat, que va entregar la bandera de la unitat militar a l'abadia benedictina. Actualment, aquest emblema es troba a la cripta del Terç de Requetès

ROGER SUSO

Cripta del Terç de Requetès de la Mare de Déu de Montserrat

de la Mare de Déu de Montserrat, a la plaça dels Apòstols, al Monestir, on -a l'estil del Valle de los Caídos- hi ha enterrats els seus 319 caiguts en batalla i una capella. Entre els membres il·lustres de la unitat militar, destaquen personatges com el filòleg Martí de Riquer i el llibreter Feliu Matamala. Després de la guerra, van ser ordenats sacerdots 22 homes que van combatre al Terç.

El monòlit de Sabadell

A Sabadell, cap dels consistoris democràtics no ha fet res per acabar amb els vestigis franquistes, ni el primer alcalde al poder, Antoni Farrés (PSUC/ICV), ni el segon i actual, Manuel Bustos (PSC). A més, Bustos es va comprometre, el 2006, a retirar tota la simbologia preconstitucional i, tot i que la llei l'empara, encara no ho ha fet. A la ciutat vallesana, hi destaquen el carrer d'Alfons Sala (primer comte d'Egara, president de la Mancomunitat de Catalunya per imposició del dictador Miguel Primo de Rivera i partidari del règim feixista proclamat a Burgos), la plaça d'Antoni Llonch (alcalde de Sabadell de 1960 a 1965); la placa de marbre de la parròquia de la Santíssima Trini-

tat a la paret del carrer Zurbano (dedicada a l'arquebisbe de Barcelona de 1942 a 1967 Gregorio Modrego Casaus) i la plaça del batlle franquista Josep Maria Marçet (1940-1960).

Marçet va ser membre de les Joventuts Mauristes i va estar afiliat a la FET y de las JONS, dins la qual va formar part dels serveis d'informació militar. En acabar la guerra, va organitzar una marcrebuda al general Franco a la població, on se li va lliurar la medalla d'or de la ciutat. L'any 1941, Marçet va rebre a l'ajuntament sabadellenc el representant del govern hitleria i *Chargé d'Affaires* de l'ambaixada de l'Alemanya nazi a Washington, Hans Thomsen, i Detlev Ehlers, cap nacional de les Joventuts Hitlerianes d'Espanya. Durant la trobada, Ehlers va rebre la medalla d'or de la ciutat de mans de Marçet, que va ser obsequiat, a canvi, amb un bust de Hitler. Així mateix, Marçet que també va organitzar una col·lecta per la Divisió Azul, va dirigir el consistori amb mà de ferro i, des de l'alcaldia, va assumir la representació dels interessos de l'empresariat tèxtil i va lluitar sanguinàriament contra els maquis.

, així està el pati

ESTAT ESPANYOL · LA REFORMA DEL CODI PENAL INSTAURA LA PRESÓ PERMANENT REVISABLE

Més repressió i menys garanties

Marc Pairó i Joan Montserrat
redaccio@setmanaridirecta.info

El Consell de Ministres va aprovar, el 14 de setembre, un projecte de llei per reformar el Codi Penal. El text, que ara s'haurà d'aprovar al Congrés dels Diputats (on el PP té majoria absoluta), és tota una declaració d'intencions: menys garanties i més repressió, cosa que suposarà l'enderrocament progressiu de límits fins ara infranquejables. El discurs, doncs, cada vegada és més explícit: les demandes socials no són respostes amb polítiques que les satisfacin, sinó amb més repressió.

Cadena perpètua i custòdia de seguretat

L'ítem més destacat de la reforma és la presó permanent revisable, que actuarà contra un cercle molt reduït d'eventuals destinataris: persones condemnades per delictes de terrorisme, magnicidi i assassinat. No obstant això, cal tenir present que és una estratègia habitual de molts governs fer servir de tascó mesures que es consideren excepcionals. Així, normes que en un primer moment afecten subjectes molt determinats, s'acaben generalitzant posteriorment.

El terme presó permanent revisable és un eufemisme de cadena perpètua

El terme presó permanent revisable és un eufemisme de cadena perpètua. La imposició d'aquesta mesura nega definitivament la llibertat absoluta de qualsevol subjecte perquè, encara que se li pugui revisar la condemna a partir d'un període de 25 a 35 anys, arribat a aquest punt, només podrà gaudir d'una llibertat condicional, en cas que presenti un pronòstic favorable de reinserció.

La reforma també amplia les mesures de seguretat en l'àmbit de la privació de la llibertat. Aquestes mesures, fins ara, s'imposaven a les persones que es consideraven no responsables dels seus fets (amb anomalies o alteracions psíquiques) segons la seva peri-

Casos com el de l'assassinat de la jove de Getafe Sandra Palo han estat instrumentalitzats per grups d'ultradreta que reclamaven la cadena perpètua i que ara veuen com la reforma del Codi Penal recull les seves demandes

Alberto Ruiz-Gallardón va presentar l'informe sobre les modificacions que inclourà la reforma del Codi Penal el 14 de setembre

lloritat. La reforma crea una nova mesura privativa de llibertat postpenitenciària aplicable a qualsevol persona, responsable o no. Aquesta mesura, anomenada custòdia de seguretat, s'executarà just acabada la pena i pot arribar a allargar-se durant els deu anys posteriors al compliment de la condemna si el jutge considera que el subjecte és perillós. Al marge de la subjectivitat que implica un judici de perillositat -que podria encobrir fàcilment altres interessos-, la mesura podria castigar una manera de ser determinada i no un acte delictiu.

Les faltes desapareixen

Una altra novetat és la de la desaparició de les faltes, que, quan entri en vigor el text, esdevindran delictes lleus o sancions administratives. El caràcter de delictes comporta conseqüències perniciososes com els antecedents penals o la possibilitat ineludible d'entrar a presó. En aquest sentit, cal destacar que la falta de furt (que s'aplicava als furtos d'un valor inferior als 400 euros) esdevé un delictes i que la falta d'homicidi imprudent desapareix.

La desobediència lleu i la falta de respecte, però, passen a ser sancionades administrativament. Tot i que pot semblar un pas positiu, cal tenir present que les sancions administratives comporten moltes més elevades i disminueixen les possibilitats de defensa de la persona acusada, ja que la policia compta amb la presumpció de veracitat i és la pròpia administració qui resol els recursos.

En una clara al·lusió a les diverses expressions del dret de vaga i de manifestació, la reforma reconfigura els delictes contra l'ordre públic i d'atemptat a l'autoritat.

Mà dura contra els desordres públics

En una clara al·lusió a les diverses expressions del dret de vaga i de manifestació, la reforma reconfigura els delictes contra l'ordre públic i d'atemptat a l'autoritat.

dre públic i d'atemptat contra l'autoritat.

La pena del tipus bàsic de delictes contra l'ordre públic (alteració de l'ordre amb violència contra coses o persones) es manté entre els sis mesos i els tres anys de presó. Tot i així, la pena pot arribar als sis anys en quatre casos. En cas que les partícips dels desordres "portin una arma o un altre instrument perillós", en els supòsits de "llançament d'objectes contundents o líquids inflamables, incendi i utilització d'explosius", "quan els fets es duguin a terme en una manifestació o reunió nombrosa o en ocasió de les mateixes" o "quan es duguin a terme actes de pillatge".

La reforma del Codi Penal també inclou una reforma en el delictes d'atemptat, la pena màxima del qual és de sis anys en el supòsit -entre d'altres- de "llançament d'objectes contundents".

La reforma inclou el càstig penal a la incitació a desenvolupar alguna d'aquestes accions a través de qualsevol mitjà de difusió, sense que necessàriament es produeixin les accions. També neix el delictes pels casos d'interrupció dels serveis de telecomunicacions o transport públic de forma greu. Depenent de la interpretació sobre la gravetat de la interrupció, aquesta mesura podria ser utilitzada com a càstig penal encobert contra persones que participin en manifestacions no comunicades durant les quals interrompin la circulació amb els seus propis cossos.

La reforma reconfigura els delictes contra l'ordre públic i d'atemptat a l'autoritat

Encara no se sap quan s'aprovarà definitivament la reforma del Codi Penal. De moment, ha estat aprovada pel Consell de Ministres; encara l'haurà d'aprovar el Congrés dels Diputats, on el Partit Popular té majoria absoluta.

Tot i això, la direcció de l'avantprojecte és de més repressió i menys garanties.

BARCELONA · EL DIRECTOR D'UNA SUCURSAL I UNA TREBALLADORA DE CAIXABANK IMPUTATS PER LA PRESUMPTA FALSIFICACIÓ D'UNA SIGNATURA

Primer judici per estafa en la venda de participacions preferents a Catalunya

ANNA MURILLO

Luísa Vicente, una jubilada barcelonina de 64 anys, reclama a CaixaBank el retorn íntegre del capital invertit

Marc Font
redaccio@setmanaridirecta.info

Des que, el novembre de l'any passat, es va destapar l'escàndol de les participacions preferents, diverses entitats bancàries han estat condemnades per comercialitzar aquest producte financer d'alt risc a clients que no reunien les característiques d'inversores expertes i a les quals no es va donar a conèixer la complexitat d'un instrument inversor que, entre d'altres trets, no tenia data de venciment. Fins ara, totes les condemnes -que, segons dades de l'agost del Consell General del Poder Judicial (CGPJ), han obligat dotze entitats a retornar prop de 3,8 milions d'euros- han arribat per la via civil i per la col·locació incorrecta de participacions preferents o similars, però, ara mateix, ja hi ha algunes causes arreu de l'Estat espanyol contra responsables de sucursals bancàries per la comercialització de productes d'alt risc que han optat per la via penal.

L'únic cas que ja s'està jutjant és el de Luísa Vicente, una jubilada barcelonina de 64 anys a qui no deixaven retirar els 69.000 euros que va adquirir -animada pel director de l'oficina de La Caixa d'on era clienta des de feia més de tres dècades- sumant deute subordinat i participacions preferents. A Luísa, que necessitava els diners per ajudar la seva filla a pagar l'entrada d'un pis i per sotmetre's a una operació de reconstrucció de pit després de patir un càncer de mama, l'entitat li va oferir com a alternativa la contractació d'un crèdit, opció que va refusar. Posteriorment, en reclamar les còpies dels contractes dels productes subscrits, va descobrir que la seva signatura apareixia falsificada a tres fulls que ella assegura no haver vist i en els quals, precisament, es detallaven els riscos del producte.

L'afectada, que reclama el retorn íntegre del capital invertit, va denunciar CaixaBank, amb el resultat que el director de l'oficina -ja jubilat- i la treballadora que li va vendre el deute subordinat i les pre-

Hi ha prop de 700.000 persones perjudicades per l'engany de les participacions preferents a tot l'Estat

ferents estan imputats per estafa. El primer ja va declarar davant els tribunals el propassat 8 de juny i va assegurar que Luísa Vicente s'ajustava al perfil d'"inversora experta", fet desmentit per l'advocat de la

jubilada, que va recalcar que aquesta havia signat un document on deia que no volia perdre capital ni interessos i que no tenia coneixements sobre productes financers. El 26 de setembre a les 11 del matí, se celebrarà una nova vista del cas a la Ciutat de la Justícia, amb la declaració de la treballadora de l'oficina que, segons Vicente, hauria falsificat la seva signatura. Coincidint amb la vista, la plataforma Estafa Banca, que agrupa centenars d'afectades per l'engany, ha convocat una concentració de suport a Vicente davant dels jutjats.

700.000 perjudicades

Les participacions preferents, que es van començar a comercialitzar durant la dècada dels noranta del segle passat, tot i que es van vendre de forma massiva entre el 2007 i el 2009, són productes financers molt complexos, a mig camí entre les accions i el deute. Es poden considerar un préstec que fa la clienta a

> Pèrdues enormes per les afectades d'entitats rescatades

El ministre espanyol, Luí de Guindos, va anunciar fa unes setmanes l'aprovació d'un reial decret segons el qual les persones que tinguin participacions preferents d'entitats financeres rescatades, com ara Catalunya Caixa o Bankia, hauran d'assumir unes pèrdues enormes. De Guindos va detallar a les afectades que se'ls valoraran les participacions a l'actual preu més mercat més un marge del 10%. L'associació d'usuàries de bancs Adicae ha anunciat que es planteja recórrer el decret a Europa, mentre que el Col·lectiu Ronda ha manifestat que la decisió de l'executiu de Rajoy no impedeix reclamar la nul·litat del contracte de les preferents si l'afectada considera haver estat víctima d'un engany.

l'entitat a canvi d'una participació per la qual es reben uns interessos. Es negocien a la borsa -fet que les exposa a pèrdues importants, tal com ha passat- i són valors a perpetuu, de manera que no tenen data de venciment. La inversió no està coberta pel Fons de Garantia de Dipòsits i, si el banc fa fallida, la persona la perd. Per recuperar-la, cal que les preferents es vinguin als mercats borsaris al preu que se'n pagui, que avui és molt inferior a la xifra per la qual les van adquirir les afectades. Es calcula que se'n van emetre per valor de 30.000 milions d'euros i que hi ha prop de 700.000 persones perjudicades per un engany -a moltes se'ls va dir que contractaven un dipòsit que podrien recuperar quan volguessin- que va ser possible per la voracitat bancària i la deixadesa de la Comissió Nacional del Mercat de Valors (CNMV) a l'hora d'actuar com a organisme regulador i evitar els abusos de les entitats.

, així està el pati

BARCELONA · UN INFORME INTERN DEL CNP ASSENYALA DIVERSOS RESPONSABLES DE LA CÚPULA DE VIA LAIETANA

Alts comandaments policials compraven rellotges de luxe amb l'ajut d'un 'narco'

ALBERT GARCIA

Esteve Rabat, propietari de la Joieria Rabat, durant l'escorcoll ordenat pel jutge Joaquín Aguirre el 8 de febrer de 2012

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Les investigacions del jutge Joaquín Aguirre al voltant d'una conxorxa de favors i suborns entre un grup de narcotraficants i alts comandaments de la policia espanyola, la Guàrdia Civil i els Mossos d'Esquadra aconsegueixen tancar el cercle sobre alguns dels agents implicats. El magistrat del jutjat d'instrucció número 1 de Barcelona va ordenar el registre de les dues seus de la joieria Rabat a Barcelona i Badalona amb l'objectiu de trobar proves que demostrassin que els policies rebien regals de mans de Manuel Gutiérrez-Carabajo, un presumpte narcotraficant que actualment està imputat per múltiples delictes en relació a una partida de cocaïna que havia de ser recollida el maig de 2009 d'un vehicle abandonat al costat del Pont del Treball de Barcelona.

El mes de març d'enguany, per enèsima vegada, el jutjat va tornar a decretar el secret de sumari i va obrir una peça separada amb l'etiqueta C1 on s'instava la Unitat d'Assumptes Interns de la Direcció Adjunta Operativa de la policia espanyola a fer una investigació so-

Manuel Gutiérrez-Carabajo, està imputat per múltiples delictes relacionats amb el tràfic de drogues

bre la relació entre alts comandaments de la Jefatura Superior de Policia de la Via Laietana i el narcotraficant esmentat. Aquest informe es va elaborar al llarg de quatre mesos i va ser entregat el 9 de

juliol. Les conclusions principals de les perquisicions apunten a una relació intensa entre Gutiérrez-Carabajo i quatre alts comandaments de la Via Laietana: el comissari José Bolívar i els inspectors en cap Julio Fernández, José Jacinto Pérez i Jesús Alfredo Gutiérrez Arguelles. Amb tots ells, el presumpte narcotraficant va mantenir una relació telefònica molt fluida al llarg de l'any 2010. A l'informe, hi consta que *Manolo* -tal com l'anomenaven els mateixos policies- va mantenir 130 converses telefòniques amb Bolívar i entre 39 i 180 converses amb cadascun dels altres comandaments. El presumpte narcotraficant, però, no només es posava en contacte amb ells a través del telèfon mòbil, també ho feia amb trucades a la mateixa centralita de la Jefatura Superior de Policia, on hi consten 131 establiments de trucada des del seu mòbil personal al llarg de dotze mesos.

> Milers de converses telefòniques interceptades

El comissari Bolívar va trucar al presumpte narco Gutiérrez-Carabajo, el 8 d'octubre de 2010, per explicar-li com s'havia desenvolupat un acte institucional d'obertura de l'any policial a Tarragona. La seva relació, segons es desprèn d'aquesta conversa, va més enllà de la mera col·laboració entre un investigador policial i un confident.

COMISSARI BOLÍVAR: "Ha venido el Montilla, ha venido el Saura, la consellera... la Tura..."
MANUEL GUTIÉRREZ-CARBAJO: "Joder nen, me cago en Dios! Pues estas rodeao, ahí, de toda la flora i nata de Barcelona"
C.B.: "Hombre, yo he ido, yo he ido de la Policía... pues he tenido que ir yo, de la Policía, en representación de la Policía... Hombre. Manolo..."
M.G.C.: "Me cago en Dios"

C.B.: "Y ha venido el hombre, le he saludao allí, nos hemos saludao un segundo"
M.G.C.: "Buen... buen representante de la Policía ha ido..."
C.B.: "¿Eh?"
M.G.C.: "Que ha ido un buen representante de la Policía"
C.B.: "Gracias Manolo"
M.G.C.: "Y a más, tú sabes que, cuando yo digo algo, lo digo de corazon, sí no, no lo digo ¿eh?"

Rabat no fa constar els números de sèrie

Tot i que l'informe ha establert que Gutiérrez-Carabajo va comprar rellotges a diversos comandaments, el fet que la joieria Rabat no faci constar els números de sèrie dels rellotges de luxe que s'hi venen dificulta molt el seguiment de la possible comissió de delictes de suborn; tal com explica la policia de la unitat d'assumptes interns. Malgrat això, han pogut certificar que l'inspector en cap Julio Fernández hi va dur a reparar un rellotge *Breitling* que, presumiblement, havia estat adquirit per Carabajo l'any 2005. Així mateix, la

en part, pel narcotraficant, que va aportar 500 euros del seu valor de compra. De fet, tres agents de la comissaria de Gavà ja van ser investigats per la Divisió d'Assumptes Interns dels Mossos d'Esquadra. Els policies sempre van al·legar que els vincles eren professionals i responien a la condició de confidents dels presumptes narcos, amb qui tenien contactes telefònics i trobades.

El cap superior de Via Laietana, periodistes i antics membres del GAL

Al marge de les conclusions que apunten a la comissió de fets delictius, es detecten circumstàncies i actuacions estranyes que han cridat l'atenció del grup investigador. L'informe narra un episodi en què Manuel Gutiérrez-Carabajo va contactar amb José Ireneo López (antic cap superior de policia de Barcelona) -a través del periodista i actual directiu de l'oficina antifrau Carles Quílez- per aconseguir una feina pel fill de Carabajo a l'empresa Aigües de Barcelona, on actualment treballa José Ireneo. En un altre punt del relat, també s'explica la relació d'amistat entre Carabajo, la periodista Mayka Navarro i els policies Francisco Álvarez i Jesús Alfredo Gutiérrez Arguelles, vinculats a la guerra bruta contra ETA (acusats dels segrestos de José María Larretxea i Segundo Marey).

El presumpte 'narco' mantenia una relació telefònica molt fluida amb els policies

investigació assenyala que Gutiérrez-Carabajo va comprar un rellotge al comandament Andrés Otero, qui, a més, està imputat en el cas dels prostíbuls Riviera i Saratoga. També han pogut demostrar que un rellotge adquirit pel mossos d'esquadra Oscar Duran -de la comissaria de Gavà- va ser abonat,

MIRALLS

Luís Ocaña Escolar

“La societat només avança amb el dinamisme i la lluita”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

The Meal, alimentar la desobediència civil

pàg. 6 i 7

Quaderns d'Il·lacrua 119

DIRECTA 286

19 de setembre de 2012

FOTOGRAFIA
Austin Tice

A FONTS | EL TRENACLOSQUES SIRIÀ

Síria o la protecció irresponsable

On són les protestes per Síria, als carrers àrabs, als carrers d'Europa? És que la lògica de la guerra s'ha imposat sense més? Una gran fatiga s'ha imposat després de les primaveres àrabs: manca d'atenció, escepticisme o, potser, desinterès. La guerra de Síria, amb més de 23.000 persones mortes segons l'ONU, a més de les detingudes, torturades i desaparegudes, és la prova del fracàs de les últimes iniciatives de pau per part d'una estructura de Nacions Unides ja caducada. És l'enterrament definitiu d'una doctrina nova, 'Responsability to Protect' (R2P, responsabilitat de protegir), que implica la legitimitat d'una intervenció militar exterior consensuada on la població pateixi una massacre o hi hagi perill de genocidi.

Félix Flores
afons@setmanaridirecta.info

A Síria, en un moment en què els Estats Units no estan en condicions d'imposar els seus interessos de manera unilateral ni d'embarcar-se en aventures en solitari, s'ha perdut l'oportunitat de fer valdre una certa legitimitat internacional. Una legitimitat que vindria avalada per una raó simple: l'encreuament d'interessos és tan gran que ningú no haurà guanyat quan acabi aquest conflicte. No obstant això, tot s'ha deixat a l'atzar de les armes en un joc incendiari i caòtic. El paper patètic del suposat mediador de pau Kofi Annan i de la missió d'observadors de l'ONU no ha fet més que posar una nota a peu de pàgina en aquest desastre.

La doctrina R2P, que va començar a ser concebuda després del genocidi de Ruanda, va ser assajada primerament a Costa d'Ivori, on van intervenir tropes franceses (en una zona de la seva pròpia influència). La doctrina va ser invocada tot seguit en el cas de Líbia pel Consell de Seguretat per adoptar les resolucions número 1970 i 1973. Però la magnitud d'aquestes resolucions va ser superada amb escreix pels EUA, França, el Regne Unit i els seus aliats europeus a desgrat d'alguns aliats àrabs, de l'Índia, el Brasil, Sud-àfrica, la Xina i, sobretot, Rússia. La zona d'exclusió aèria decretada es va convertir en una intervenció armada a favor del bàndol rebel. En aquella ocasió, es va falsejar el nombre de morts a les manifestacions (no eren 10.000 sinó, potser, deu vegades menys), es va difondre propaganda sobre atacs aeris i intents de genocidi inexistents i es va acusar ràpidament la família Gaddafi, davant la Cort Penal Internacional, de crims contra la humanitat que, si ho considerem de forma quantitativa, no s'havien produït.

A Síria, tot i que els fets són molt més greus, no ha passat res de tot això i no sembla que l'opinió pública se sorprengui. Baixar al-Assad no és el pallasso sinistre que era Gaddafi; en realitat, Líbia estava sola al món. La R2P, malgrat la utilització que se'n va fer a Líbia (cal recordar que la doctrina no es va aplicar a favor de la població palestina de Gaza en l'operació israeliana *Plom Fos* del Nadal de 2008), podria haver estat un instrument molt útil per al futur i, ben aplicada des d'un consens ampli a les Nacions Unides, podria haver salvat vides a Síria.

- *La zona d'exclusió aèria decretada es va convertir en una intervenció armada a favor del bàndol rebel*

- Rússia, que es va abstenir en la votació del Consell de Seguretat en el cas libí, considera que en aquell moment es va crear una línia vermella i que es va fer a costa seva. No podia permetre la repetició d'un canvi de règim a Síria i encara menys d'un Estat amic. A més del fet que té una base naval al port de Tartus, cal tenir en compte totes les ofenses que Moscou no oblidarà: Líbia, Kosova, la penetració de Washington al seu vell espai d'interès, darrerament a

Geòrgia i l'Azerbaidjan, els plans de sistemes de radars i antimíssils...

Les anàlisis del conflicte diuen que els Estats Units pretenen redibuixar el mapa de l'Orient Mitjà en benefici d'Israel i de les monarquies retrògrades del Golf i debilitar l'Iran. El cost és la destrucció d'un estat laic —on totes les religions són respectades— i orientat, suposadament, a un cert reformisme. Sense que tot això deixi de ser cert, s'argüeix que Washington ha fet una estranya aliança amb el fonamentalisme sunnita i que està permetent la intrusió de combatents radicals a Síria (habitants de barris d'Alep sota control governamental han afirmat a la televisió russa que han vist barbuts d'aparença saudita o que parlaven llengües diferents de l'àrab local prenent posicions a primera línia i ocupant cases). Lamentablement, una part de l'esquerra real s'aferra a aquests arguments per mantenir el seu discurs antiimperialista i, amb això, s'oblida de les morts i de qui està matant. Aquest silenci representa, possiblement, una de les actituds més perverses cap a Síria. A Alep, les forces d'Al-Assad han bombardejat repetidament un gran hospital i han massacrat civils que feien cua a la porta de tres forns. A diferència de Líbia, aquí sí que s'utilitza l'aviació contra la població indefensa.

D'altra banda, tan sols les grans mancances durant les quals s'han produït degollaments, com ara la de Hula, serveixen per insistir, de tant en tant, en una declaració —"Baixar al-Assad ha de marxar"— i per convocar reunions del

Grup d'Amics de Síria o del Consell de Seguretat que, com ja se sap d'avançat, seran frustrades d'alguna manera. Amb una intervenció militar directa desestimada des de fa temps, a hores d'ara es fa difícil dubtar que hi hagi un acord tàcit perquè la guerra tiri endavant... i que guanyi el millor. Els bàndols estan definits: del costat del règim siria, Rússia i l'Iran (també podem incloure l'Iraq i la Xina); del costat dels rebels, els Estats Units, Qatar, l'Aràbia Saudita i Líbia, amb els europeus i alguns àrabs, no tots; Dubai, per exemple, col·labora amb Rússia en el sosteniment del comerç siria del petroli. El dissentiment és comú a tots i això inclou la Lliga Àrab.

- *El fet més greu de la guerra és la desunió de l'oposició, interior i exterior, i la manca de consens entre els països aliats contra Al-Assad per reconèixer-ne cap d'elles*

-

Quan ja han passat divuit mesos de conflicte, tot just es recorda que va existir una revolta civil —i sembla que encara existeix. Es fa molt més fàcil observar-ho com una guerra oberta, cosa que es justifica davant de comportaments d'extrema brutalitat. La imatge que transmet l'Exèrcit Lliure Siria (ELS) a l'exterior ha començat a deteriorar-se amb la difusió de vídeos d'execucions extrajudicials i acarnissa-

ments. Es denuncia, per exemple, que l'ELS —una difusa confederació de brigades locals més o menys coordinades— utilitza la població civil en el combat a les ciutats; que és responsable de la desgràcia de milers de persones que han vist les seves cases destruïdes o han hagut de fugir a Turquia; o, per descomptat, s'assenyala una presència creixent de l'islamisme entre les seves files. Ara bé, pretendre hipòcritament que els grups rebels siguin impecables —o, si més no, que no siguin cruels, fanàtics o irracionals— equival, en el fons, a justificar el fet aberrant de la guerra.

La propaganda occidental ni tan sols ha pres gran interès en els sectors rebels sirians, tal com va fer en el cas dels líbics. I no obstant això, la rebel·lió siriana té un component mediàtic que no s'havia vist mai fins ara, organitzat pels propis grups insurgents i que ha tingut una forta rèplica en contramesures electròniques per part del govern siria, amb tecnologia occidental, per cert. Així, a principis d'agost i poc després de l'aparició dels vídeos acusadors, dues dotzenes de comandants guerrillers van signar un codi de conducta segons el qual respectaran les lleis de la guerra, els drets humans, etc. Ho van fer a proposta dels Comitès Locals de Coordinació, potser l'organització rebel civil més important a l'interior. Aquests comandants i els seus homes principals defugien tota explicació sobre els combatents gihadistes davant els periodistes occidentals a Síria i alguns afirmen que la seva presència i la seva ajuda d'alguna manera els perjudica.

Així, mentre l'atenció se centra en la guerra, s'oblida que el règim d'Al-Assad va treure els carros de combat quan la revolta armada encara ni existia (va arribar a pintar-los de blau per fer creure als observadors estrangers que eren blindats de la policia); s'oblida que, durant mesos, els opositors van estar sortint al carrer pacíficament per fer-se matar o acabar detinguts en el millor dels casos; s'oblida que fins i tot una missió d'observació tan poc compromesa com la de la Lliga Àrab —dirigida per un antic militar sudanès repressor— va detectar que els franc-tiradors disparaven sobre les manifestants des de les teulades

Per descomptat, es va exagerar el volum i la importància d'aquestes protestes (l'aparell de propaganda rebel va ser amplificat pels mitjans occidentals), però no és menys cert que van anar en augment i, amb elles, les víctimes. No hi ha dubte que el règim de Baixar al-Assad va encendre la metxa de la revolta armada i va crear la guerra.

LELS es forma a partir de grups de soldats desertors, el juny de 2011, amb la funció de defensar les manifestacions pacífiques contra els atacs de la força armada i de promoure, a la vegada, noves desercions a l'exèrcit que permetin trencar l'espina del règim. Puntualment, executa alguns atacs a bases militars; pocs, per incentivar la insurrecció, fins que un pacte, pel qual l'ELS i el Consell Nacional Siria (l'òrgan de l'oposició a l'exili establert a Turquia) es reconeixen mútuament, determina que l'ELS tornarà a la seva

IL·LUSTRACIÓ:
Contra

funció original purament defensiva. Però aquest consens es trenca i el coronel Riad al Assad, cap nominal de l'ELS en territori turc des dels primers dies, perd tota l'autoritat sobre les moltes brigades que actuen de forma autònoma per tot el país.

Quan l'exèrcit de Damasc recupera el districte de Baba Amro, a la ciutat d'Homs, el febrer de 2012, l'ELS sembla incapaç de prendre la iniciativa en tots els fronts oberts. Qatar i l'Aràbia Saudita animen la rebel·lió i l'enviament d'armes i subministraments, Turquia juga amb la promesa d'una zona tampò per donar refugi a la població civil i l'acaba creant al seu propi territori fronterer, on estableix almenys un parell de bases d'entrenament amb assistència de nord-americans, francesos, britànics, qatarians, jordans... Mentrestant, els blindats envolten pobles i ciutats, bombardegen indiscriminadament i assassinen civils a casa seva. L'ELS triga força temps, fins al mes de juny, a recuperar l'alè. Unes setmanes després, és capaç d'ocupar un ampli espai a les províncies d'Idlib i Alep (al costat de la frontera turca) i d'assaltar la segona ciutat siriana i la més gran.

L'exèrcit sirí, els serveis secrets, tota una gran estructura de responsabilitat compartida entre persones d'un cercle estret de poder, han demostrat des del principi ser absolutament incapaçs d'acabar amb una insurgència menys nombrosa del que sembla i –tot i que s'insisteix en l'enviament d'armes– mal equipada. Algunes anàlisis han assenyalat paral·lelismes amb la guerra bruta d'Algèria, com les matances de

civils suposadament sectàries a llocs propers a bases militars. I, com a Txetxènia, ha estat el mateix exèrcit corrupte el que ha subministrat fusells als sectors rebels.

Durant aquests mesos, el règim s'ha referit a "terroristes" i a la ingerència estrangera. La tercera pota de la seva argumentació advertia d'una guerra interconfessional. Aquest era l'aspecte més greu davant de tot el món i, amb perspectives de convertir-se en una profecia autoacomplerta. Però el govern sirí no ha pogut aportar proves que existeixi, ni tan sols davant els mitjans que el defensen, a Rússia, a l'Iran i

Franc tiradors al Barri Antic d'Alep en el moment en què un avió del règim bombardejava la zona

- **Ricardo Garcia Vilanova**

- *L'ONU calcula més de 23.000 morts a Síria, a les quals cal afegir desenes de milers de persones detingudes i desaparegudes, milers de torturades i un nombre indeterminat de ferides*

també a Europa. Encara que es té constància d'assassinats d'alauites, membres o col·laboradores del règim, no es coneixen encara agressions directes contra poblacions de confessió alauita pel fet de ser-ho. En el cas de la població cristiana, que cada vegada pateix més persecució i marginació dins el món àrab, és molt raonable la seva por que Síria es converteixi en un país fonamentalista sunnita. El que passi a Alep, on la població cristiana –la meitat d'origen armeni– és més gran que la

població alauita (10% contra 5%) i ha rebut armes per defensar-se, donarà la mesura de quines són les intencions dels rebels, o almenys de quina és la correlació de forces a les seves files.

El temor que el conflicte sectari s'estengui al Líban ja existeix i encara podria revertir a Síria, agreujant-lo. Es creu que s'està produint una fugida de la població alauita dispersa pel país cap al seu territori d'origen, a la costa, fet que genera un procés de libanització de l'Estat sirí. En qualsevol cas, mentre augmenti aquest fenomen, assistirem a la derrota de la revolució civil, que tenia un esperit laic, en principi, condensat en un himne popular que només clamava: "Vinga, fot el camp Baixar!" (l'autor, per cert, aviat va aparèixer assassinat). Cal no oblidar, però, que el component de guerra civil existeix des del moment en què els soldats que maten rebels són tan sunnites com ells mateixos i, en molts casos, ja que la base de l'ELS són tropes desertores, antics companys d'armes.

Un símptoma molt negatiu és que les defeccions en l'aparell de l'Estat s'han produït únicament entre sunnites. Tampoc és molt encoratjador el fet que, en realitat, hagin estat molt pocs que tenint en compte el temps transcorregut des del març de 2011. Probablement, el front exterior contra Al-Assad ha comès errors de càlcul i ni el sistema està tan descompost com es pensava ni la revolta estava tan estesa. Alguns percentatges que s'han comentat –un 30% a favor de la revolta i un altre 30% rigorosament fidel al règim– potser només siguin mera especulació.

La repressió ha alimentat la insurrecció, però la revolta armada també causa rebuig entre aquella gent que abomina d'Al-Assad i, en canvi, no se sent representada pel front rebel. A hores d'ara, el fet més greu de la guerra és la desunió de l'oposició, interior i exterior, i la manca de consens entre els països aliats contra Al-Assad per reconèixer-ne cap d'elles. Un altre sector de l'oposició interna, el que sobreviu tolerat en el si del sistema i on figuren els comunistes i líders històrics com Michel Kilo, tot just, que se sàpiga, ha estat tingut en compte pel bloc que encapçalen els EUA. L'ONU calcula més de 23.000 morts a Síria, a les quals cal afegir desenes de milers de persones detingudes i desaparegudes, milers de torturades i un nombre indeterminat de ferides. Potser més, potser menys. La guerra siriana és complexa, s'informa poc sobre ella (de vegades, sembla que el mínim possible), a falta d'una intervenció occidental directa, i és vista cada vegada amb més distància. Segurament, quan estigui a punt d'acabar –i la fi sembla llunyana–, començaran a alçar-se veus de protesta: per què no es va intervenir quan encara era possible fer-ho?

Mentrestant, l'esquerra, occidental i àrab, romandrà atrapada entre la geopolítica, l'antiimperialisme i la visió d'aquestes horribles matances, incapaç de formular respostes. Com de costum... Síria, amb el concepte d'intervencionisme humanitari enterrat amb la doctrina Responsabilitat de Protegir –que ha desaparegut del vocabulari de l'ONU–, s'ha convertit en un parany per a tothom.

Luís Ocaña Escolar: “Els nostres límits

Si haguéssim de caracteritzar aquest jove advocat i professor de dret laboral, triaríem la definició de lluitador social a temps complet. Avalen aquesta definició la seva activitat com a cooperativista –impulsant el projecte de defensa legal Autonomia Sur i desenvolupant les finances ètiques amb Coop57 a Andalusia–, la seva tasca com a advocat laboralista i penalista en defensa dels drets de les més desprotegides als tribunals –és membre de la Coordinadora Estatal per a la Prevenció de la Tortura a Andalusia (CPDT) i el Grup 17 de Març– i també la seva militància al Sindicato Andaluz de Trabajadores (SAT), que l’ha portat a recórrer els tribunals andalusos. La majoria de vegades, hi ha entrat com a lletrat del SAT, algunes altres, com a imputat per participar en accions de protesta. El SAT, organització fundada fa cinc anys a partir de set sindicats alternatius i de base andalusos, va recollir la tradició de sindicalisme democràtic i combatiu del Sindicato de Obreros del Campo (SOC) al món rural i, des de llavors, està estenent aquest sindicalisme de classe que se situa a les antípodes del sindicalisme oficial als centres de treball urbans d’Andalusia. Recentment, les activistes del SAT estan al punt de mira de l’aparell repressiu estatal i de tots els mitjans que pertanyen a les grans corporacions de la comunicació. El motiu d’aquesta persecució no és altre que la campanya iniciada pel sindicat per denunciar la situació dramàtica que pateixen moltes famílies i les retallades dels serveis socials bàsics i els drets laborals. Aquesta campanya de denúncia, que ja fa anys que funciona, va tenir un punt de no retorn amb les expropiacions simbòliques d’aliments a dues grans superfícies comercials d’Écija (Sevilla) i Arcos de la Frontera (Cadis) i la posterior distribució de les provisions a un veïnat ocupat per gent afectada per desnonaments. Lluny d’haver acabat, la campanya de denúncia de les responsables de la crisi i dels seus efectes no ha fet més que començar.

Ramon Samblas
entrevista@setmanaridirecta.info

Ens trobem al cinquè any d’una crisi econòmica que va tenir el seu origen en el sistema bancari però que, ràpidament, es va traslladar a l’economia productiva i va provocar una destrucció massiva de llocs de treball. Com està repercutint l’augment de l’atur sobre les famílies treballadores en un dels territoris de l’Estat espanyol amb les xifres més altes de desocupació? Actualment, estem presenciant situacions dramàtiques. Hi ha famílies que ho estan passant molt malament perquè, en molts casos, els ingressos familiars s’han reduït exclusivament als ingressos provinents de la protecció social. Entre aquests subsidis, trobem la famosa ajuda de 400 euros, el subsidi agrari (PER) o les pensions no contributives. Això també ha activat xarxes de solidaritat familiar i ha promogut l’originalitat de la gent per generar ingressos extres o, directament, ha generat pobresa encoberta. No només s’estan atacant les rendes més baixes, hi ha d’altres sectors, com el de les treballadores del sector públic, que també han patit reduccions salarials dràstiques. Sí que és significatiu que la Junta d’Andalusia, governada per la coalició PSOE-IU, s’hagi acarnissat especialment amb el personal que presta serveis com a funcionari interí i amb els contractes laborals eventuals a l’administració pública. Aquests grups han patit una retallada extra del 10% de la jornada i el salari. Sempre es trenca la cadena per la baula més dèbil.

Després de les dues contrareformes laborals aprovades pels governs del PSOE i del PP a instàncies del Banc Central Europeu (BCE) i de l’executiu alemany, quines han estat les conseqüències directes sobre la classe treballadora andalusa?

Per una banda, han augmentat els acomiadaments, tant els individuals (que utilitzen les diverses fórmules que ofereixen els acomiadaments objectius, acomiadaments *exprés*, etc...) com els col·lectius (mitjançant expedients de regulació d’ocupació, ERO). Amb la reforma laboral, s’han destruït llocs de treball a un ritme molt més accelerat que el

–
“Els juristes d’esquerres tenim pendent l’actualització de les nostres reflexions i accions en matèria judicial”
–

que es registrava abans de l’aprovació de la reforma. També hem observat que es continua abusant dels contractes temporals i que la precarietat en les condicions de treball s’està estenent i cronificant a tots els àmbits: contractació, salaris, temps de treball, jornada, vacances, etc... Per desgràcia, és molt difícil trobar una empresa capitalista o una administració pública que compleixi íntegrament amb la legalitat laboral i els convenis col·lectius.

no els marca la legalitat, sinó la raó”

FOTOGRAFIES:
ARXIU

Actualment, el SAT ha aparegut a les primeres planes dels diaris i ha obert edicions d'informatius arran de l'acció directa que va protagonitzar per protestar contra la crisi i les seves responsables. A banda de les reapropiacions d'aliments a Écija i Arcos de la Frontera i les marxas obreres, quines altres accions s'estan fent?

El treball sindical més important és, potser, el que surt menys als mitjans de comunicació. Diàriament, centenars de militants i delegats de personal del SAT suen la cansalada al seu lloc de treball negociant, denunciant injustícies, organitzant assemblees de treballadores i fent tasques de conscienciació i afiliació sindical. No és fàcil representar el SAT. Pràcticament tota la nostra militància pateix assetjament o discriminació als seus llocs de treball. M'agradaria destacar la feina que fan les nostres companyes a moltes empreses com la Universitat de Sevilla, Ferrusola, Eulen, Euroлимп, Hesperia, FOAM-GAM, SICE, Telepizza, etc... per esmentar-ne algunes. Les concentracions, les assemblees, les denúncies a la inspecció de treball, les demandes judicials i les manifestacions en defensa del sector públic són el nostre dia a dia. Intentem ser coherents amb les nostres idees i practicar-les en tots els aspectes de la vida sindical. Històricament, el SOC –i ara el SAT– s'ha centrat en l'ocupació de finques, els tallers de carreteres i vies fèrries i les ocupacions d'oficines de l'INEM i edificis públics. Últimament, també assenyalam els culpables de la crisi i fem ocupacions d'oficines bancàries. No fa gaire, vam ocupar les seus del BSCH

a Sevilla i del BBVA a Granada. Durant les properes setmanes, no descartem l'ocupació d'alguna ETT i alguna altra empresa emblemàtica per al capital.

Pel que expliqueu i hem pogut veure a través dels mitjans, moltes de les vostres accions impliquen la desobediència civil i la insubmissió oberta cap als poders polítics que apliquen dictats imposats pels mercats mentre ignoren la ciutadania. Com veus la distància que hi ha entre allò legítim i allò que és legal?

Si només féssim el que diu la llei, encara estariem com als temps de les XII Taules (les normes que regulaven la societat romana) i l'esclavitud encara seria legal. Els nostres límits no els marca la legalitat, sinó la raó. Per això apliquem la doctrina que ens va ensenyar el sacerdot, i fundador del SOC, Diamantino García: “Un peu a dins i un peu a fora”. La societat només avança amb el dinamisme i la lluita. Si sempre féssim el que hem fet, mai no arribaríem més lluny d'on som i on hem estat. Això ho hem de tenir més clar sindicalment: la nostra organització ha de ser dinàmica, ja que, per fer el que es fa sempre, ja n'hi ha uns altres. Si el sindicat no s'arrisca, el millor és tancar-lo i jubilar la seva direcció.

El govern no ha dubtat a mobilitzar dos ministres (en període de vacances) per dur a terme una onada de detencions amb la idea de castigar l'acció d'expropiació d'aliments. Aquest fet no és nou; des dels seus inicis, el SOC –i, actualment, el SAT– s'ha situat al punt de mira de l'aparell de l'Estat. Fins a quin punt pot afectar la vostra activitat social i sindical?

Històricament, el sindicat ha respost amb molta intel·ligència davant de la repressió. Sempre s'assumeix la quota repressiva que comporta l'acció sindical valenta i procurem col·lectivitzar la responsabilitat perquè, si en toquen una, ens toquen a totes. També activem la solidaritat, amb l'objectiu de difondre la lluita i denunciar les contradiccions del sistema. Tots els nostres secretaris generals han passat per la presó diverses vegades i no hi ha cap militant que no hagi estat multat, detingut o portat a la banqueta dels acusats. Responem a la repressió amb caliu humà. Cap companya no va sola a un judici; convoquem a tothom perquè totes som culpables de lluitar contra la crisi. Encara que assumim els nostres fets, plantejem les estratègies més adients per a la defensa i procurem que els judicis tinguin contingut sindical. Tot i que els nostres trenta anys de lluita sempre han estat pacífics, encara rebem citacions judicials cada dia que ens obliguen a recórrer jutjats i tribunals.

“Encara que assumim els nostres fets, plantejem les estratègies més adients per a la defensa i procurem que els judicis tinguin contingut sindical”

Com a jurista, promoues la utilització dels tribunals com una trinxera més des d'on defensar-se dels atacs del capital i avançar en l'adquisició de drets. Fins a quin límit es pot fer ús de l'ordenament jurídic i els tribunals per defensar els interessos de la majoria social? Això cada vegada és més difícil. Si algú busca justícia de veritat, que vagi a qualsevol lloc menys a un jutjat. Altres companys de professió que també defensen la classe treballadora coincideixen a valorar que cada cop s'estan estrenyent més els nostres límits com a professionals. Les normes no són més que un reflex de la societat i els valors del capi-

tal també tenen la seva expressió judicial. Em refereixo al conservadorisme, l'individualisme, el consumisme i l'egoisme, entre altres trets que promou el capitalisme. Si, a això, hi afegim el fet que comptem amb un aparell judicial penós pel que fa a mitjans humans i materials, ja tenim el quadre complet de la situació. Ara mateix, les sales socials dels tribunals de justícia serveixen més com a mitjà d'evasió de responsabilitats dels qui incomplexen els drets que no pas com a mecanisme reparador d'injustícies laborals. Els juristes d'esquerres tenim pendent l'actualització de les nostres reflexions i accions en matèria judicial.

“La societat només avança amb el dinamisme i la lluita”

Parlem de la teva faceta cooperativista. Participes, des de l'any 2007, a Autonomia Sur, un despatx laboralista cooperatiu. Què és el que t'anima a desenvolupar una activitat professional tan compromesa amb les més castigades pel sistema i, a la vegada, desenvolupar-la en un terreny tan hostil com els tribunals i les taules de negociació, uns despatxos on tanta gent ha cedit a les pressions?

És una decisió ideològica. El nostre lema corporatiu és *només treballem per a la gent que s'ho mereix*. La veritat és que, per a mi, és una sort. Sens dubte, hi ha moltes frustracions i molts maldecaps, però pot més saber que estàs treballant per allò que creus de manera decidida, que decideixes a qui representes i a qui no i que el teu treball repercuteix en el benestar de la classe treballadora. Actualment, Autonomia Sur som quatre socis i sempre ens trobem en una dinàmica econòmica de resistència, però hem creat llocs de treball, treballem en allò que ens motiva i, dins de les nostres limitacions, cooperem amb totes les iniciatives que ens semblen interessants com El Terruño, Huerto Oliva, Atrapasueños o Coop57, entre d'altres.

Alimentar la desobediència civil

Barcelona Consensus va organitzar, el dissabte 15 de setembre, The Meal Barcelona, un dinar per donar suport a la Jan Satyagraha, una marxa que defensa els drets de la gent sense terra a l'Índia i reclama la sobirania alimentària. Aquesta gran acció no violenta es durà a terme a l'Índia i a molts altres països d'arreu

del món. Començarà el 2 d'octubre, dia internacional de la noviolència, i continuarà durant tot el mes. 100.000 persones que representen diferents comunitats rurals, especialment indígenes i camperolat sense terra, caminaran juntes els 350 quilòmetres que van de Gwalior (prop del Taj Mahal) a Nova Delhi.

"No hi ha d'haver impaciència, ni barbàrie, ni insolència, ni pressions indegudes. Si volem cultivar un veritable esperit de la democràcia, no podem permetre'ns el luxe de ser intolerants. La intolerància revela la manca de fe en la causa"

Mohandas Gandhi

Oriol Agulló
quadersndillacrua@setmanaridirecta.info

100.000 persones menjant per ajudar 100.000 persones que caminen. Emulant la manifestació no violenta del 12 de març de 1930, quan Mohandas Gandhi va emprendre un camí silenciós amb l'objectiu d'aconseguir la independència de l'Índia respecte de l'imperi britànic, 29 comunitats marginades de l'Índia, com les indígenes, els delits, els grups nòmades o les dones musulmanes, conviden la gent de tot el món a fer el pas per pressionar els governs perquè implementin reformes agràries. En el cas del país indi, la ciutadania reclama l'aplicació de la Llei de Drets sobre els Boscos, una reforma promesa pel govern des de fa temps i que, a priori, hauria de permetre convertir el model de desenvolupament industrial del país en un model d'economia rural centrat en les persones. Fa uns anys, el 6 d'abril de 1930, després del seu llarg recorregut de 300 quilòmetres, Gandhi va arribar a la costa de l'Oceà Índic i va avançar uns metres

dins de l'aigua per recollir una mica de sal i encoratjar milers de compatriotes que l'havien acompanyat durant el recorregut a violar el monopoli de l'Estat sobre la distribució de la sal. Amb la marxa que s'inicia el 2 d'octubre, la ciutadania índia busca posar en relleu que la terra és un actiu clau en el desenvolupament i la reducció de la pobresa. I és que l'enorme influència de Gandhi en la societat índia han convertit aquest país en capdavanter de les lluites no violentes. Moltes de les accions que es feien en temps de Gandhi encara tenen sentit avui dia i el seu llegat no violent continuava ben present entre la ciutadania de l'Índia, que manté que el sacrifici, la disciplina i el sofriment personals són millors eines que els fusells per produir un canvi social. Amb aquesta acció, posen de manifest els alts nivells de manca de terres i la necessitat de reduir la seva privatització per aconseguir un desenvolupament positiu nacional i mundial. En efecte, el dret a la terra i als mitjans de vida és fonamental per la llibertat de les persones. Perquè l'acció

es pugui dur a terme, la coordinació de la Satyagraha (que significa literalment insistència o tinença de la veritat) ha estat duta a terme per un comitè de gestió que ha volgut vincular-se a grups de tot el món per promoure l'acció de manera global. A part de les associacions internacionals, 900 organitzacions índies han expressat el seu suport a la marxa. Ciutadanes d'arreu han participat a l'acció de diverses maneres: s'han creat accions locals en solidaritat amb la Satyagraha, s'han mobilitzat recursos financers i materials

una marxa ciclista que, des de l'abril, pretén unir Ginebra amb l'Índia per trobar-se a Gwalior i continuar la marxa a partir del 2 d'octubre. Gairebé totes les accions prèvies han estat organitzades per Ekta Parishad, un organitzador clau de la Jan Satyagraha que forma part de la Xarxa Global de Solidaritat Sud-Sud.

Una acció comuna pels problemes de la terra

El març de 2011, Ekta Parishad va organitzar una reunió internacional, que va comptar amb la participació de vint grups de tot el món, per treballar un programa d'acció comuna relacionat amb els problemes que patia la terra. Després de la celebració d'una conferència a Ginebra el setembre de 2011, l'organització índia va ser convidada a unir-se a una xarxa internacional per treballar per la defensa dels drets humans i del camperolat. El moviment es va globalitzar i va sorgir l'emergència de crear un moviment mundial que defensés els drets de les comunitats rurals pobres que estan perdent terres i mitjans de subsistència en benefici de l'Estat i l'empresa privada. La primera acció del moviment és la marxa Satyagraha, però el programa té una durada de tres anys, amb la idea de fer d'alta-

*—
 Enorme influència de Gandhi en la societat índia ha convertit aquest país en capdavanter de les lluites no violentes
 —*

per alimentar el camperolat sense terra que participa a la caminada, s'han organitzat dinars de solidaritat per tot el món i diverses marxes solidàries pel Regne Unit (organitzades per Christian Aid UK i Action Village Índia), França i Suïssa. Una de les marxes, la Jan Ovest, s'iniciarà a Le Croisic el 17 de setembre i acabarà a París el 17 d'octubre. També trobem la Cycle Yatra,

A les protagonistes de la marxa se les anomena *satyagrahis*, una paraula ben coneguda a l'Índia, que vol dir persones que actuen de forma no violenta, d'acord amb la filosofia i l'acció social de Gandhi. Per ser *satyagrahi*, cal una gran força interior i la determinació de canviar allò que ens sembla violent.

veu de les reivindicacions camperoles de les diferents comunitats. No obstant això, la xarxa internacional també es marca la fita d'intercanviar bones pràctiques al voltant de la no violència, la desobediència civil i el lideratge local. A més d'Ekta Parishad, el moviment l'integren organitzacions com Kenya Landa Alliance, que duu més de set anys de lluita per la política nacional de les terres de Kenya; Soned (Senegal), que defensa que les comunitats camperoles siguin les que administrin els seus recursos; Community Self-Reliance Centre (Nepal), que treballa amb gent sense terra i grups marginals, i Ekta Europa, una xarxa d'ONG i d'individus europeus que dona suport als moviments socials que ajuden les comunitats desposseïdes a recuperar el control sobre els seus mitjans de subsistència. Per localitzar tots els actes de solidaritat que es fan arreu del món, Ekta Europa ha elaborat un mapa amb les exposicions, fotografies i conferències que se celebren amb motiu de la marxa Jan Satyagraha. A Catalunya, l'acció promoguda per Ekta Parishad s'ha impulsat a través de la campanya de propostes de transformació social ACT! (Acció Comuna Transformadora) de 2012, organitzada pel Consens de Barcelona i impulsada per Nova, Innovació Social. L'acció camperola va resultar premiada, juntament amb Lorea, una plataforma virtual neutral, participativa i segura, que busca ser un nou mòdul de participació per les assemblees virtuals dels moviments socials.

The Meal Barcelona

Robert Bonet

El 15 de setembre, diferents organitzacions de Ginebra, París, Estrasburg, Londres, Barcelona, Kinshasa, Lomé, Kabul i d'altres ciutats del món van acollir un dinar per defensar la sobirania alimentària, donar suport al món rural i reconèixer la seva importància, recaptar fons per a la Jan Satyagraha i defensar el dret de la població autòctona a l'accés als recursos naturals. L'acte, anomenat The Meal, va ser ideat per l'organització suïssa Association Un repas pour notre Avenir, que, des de 1999, promou dinars per a la conscienciació i la recaptació de fons per donar suport al camperolat d'arreu. A la capital catalana, l'acte va ser una iniciativa de Nova, Innovació Social, impulsat amb l'objectiu de recollir diners i enviar-los a l'organitzadora de la Jan Satyagraha, Ekta Parishad. El menú del dinar va consistir en una selecció de plats picants, dolços i exòtics de

l'Índia, com a mostra de suport a la marxa. A més de ser indi, vegetarià, orgànic i local, l'àpat va comptar amb fruita d'una cooperativa agroecològica catalana i del grup Menjar Just, que va donar suport a l'esdeveniment amb els seus coneixements sobre el desapropiament de menjar i sobre com mantenir una bona relació amb l'alimentació. Abans de menjar, però, es va passar el documental *Janadesh*, produït per la Fundació Quepo per il·lustrar la lluita de la gent que es troba en la misèria i sense terra a l'Índia. El documental mostra la darrera gran marxa no violenta del camperolat indi, la Janadesh, una campanya nacional pel dret a la terra iniciada el 2005 per Ekta Parishad i que va culminar el 2007 amb una gran marxa a peu que va involucrar més de 25.000 persones, la majoria d'elles provinents de les zones més desfavorides del país.

Actuar per transformar el món

Amb la participació deliberativa en xarxa de 150 líders de moviments socials i experts de tot el món, el maig de 2011, es va arribar a la Declaració del Consens de Barcelona 1.0: Compromís per un món habitable per a tothom, impulsada per Nova, Innovació Social. Aquest document detalla la necessitat de la ciutadania local i global de

participar activament en la construcció d'un món més equilibrat, pacífic i sostenible. Per dur-ho a terme, es va suggerir el disseny de plans de transició que seguissin la declaració de consens o les assemblees de convergència del Fòrum Social Mundial i la posada en marxa d'accions comunes transformadores (ACT). L'ACT! és una acció que té lloc a diferents països del món al mateix temps, desenvolupada per la ciutadania i amb la implicació d'organitzacions i xarxes d'arreu del món que han vibrat amb el lema *Un altre món és possible*. La convocatòria pretén anar més enllà de l'acte simbòlic per esdevenir, decididament, una crida a fer una acció no violenta de no cooperació, desobe-

diència civil, construir alternatives, etc. Fins al gener de 2012, diferents organitzacions van presentar diverses propostes, tot i que un dels requisits de la campanya era que les entitats que no sortissin escollides s'havien de comprometre a donar suport a l'acció triada per, entre totes, fer-ne difusió. Durant el mes de maig, prop de 3.800 membres de diferents organitzacions, col·lectius i xarxes de tot el món van participar d'una consulta global per escollir l'acció premiada. Finalment, Lorea i Ekta Parishad van rebre un gran suport i, donada la implicació, l'esforç de mobilització i la complementarietat de les propostes, es va considerar que era adequat premiar-les totes dues.

ACT! 2012
ACCIÓN COMÚN TRANSFORMADORA

El somni real

FOTOGRAFIA I TEXT: Marc Font

L'esperança va deixar de ser una paraula desconeguda l'1 de gener de 1994. Aquell dia, després d'haver patit anys, dècades i segles de dominació, marginació i discriminació, milers de persones van dir que ja n'hi havia prou. Van alçar-se per recuperar la dignitat que els havia estat arrabassada. El camí cap a la utopia era desconegut i apareixeria ple d'obstacles que podien semblar insuperables: una administració poc disposada a escoltar les seves demandes, un exèrcit poderós i ben preparat amb capacitat per arrasar les seves terres, grups paramilitars disposats a convertir-se en el braç executor per acabar amb una resistència impensable temps enrere, una elit econòmica sense cap intenció que ningú qüestionés un model neoliberal que li reportava uns beneficis incomptables...

La història tantes vegades repetida no es va reproduir en aquesta ocasió. I avui, el somni és més real que mai. La revolució zapatista fa temps que no ocupa portades i ha deixat de ser un lloc de pelegrinatge massiu per a tots aquells que anhelaven un model diferent, però el territori rebel de Chiapas continua sent l'exemple real que un altre món és possible. Perquè, aquí, el govern (autònom) de torn no mana, sinó que obeeix el poble. Perquè el procés no s'atura, sinó que avança amb pas ferm, aixecant escoles, clíniques i hospitals propis. Perquè no hi ha explotadors ni persones marginades. Perquè la utopia és real a mesura que es va construint cada dia. I perquè, quan hi pensem, se'ns dibuixa un somriure. Chiapas, terra de somnis. Col·lectius i personals.

observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA

Hi ha llibertat de premsa a la Tunísia post Ben Ali?

Les professionals periodistes dels canals estatals tunisians es van manifestar, el 12 de setembre, per demanar més llibertat i independència respecte el govern. El grup de premsa Dar Assabah, que publica els diaris generalistes *Assabah* i *Le Temps*, també va exercir el seu dret de vaga per protestar pel nomenament de Lofti Touati com a director. Touati és exdirector dels serveis de seguretat de l'època de la dictadura de Ben Ali i ha estat nomenat per l'Estat tunisià, propietari en un 73% del grup Dar Assabah. El fet que s'hagi situat un membre de l'antic *establishment* al capdavant del grup periodístic més antic de Tunísia ha disparat les alarmes. Mai abans no hi havia hagut una vaga al sector de la comunicació tunisià. Podem parlar de llibertat de

Periodistes tunisians del diari 'Assabah' durant la protesta del 12 de setembre

premsa? Encara no, però el futur és optimista.

Abans de la revolució, Tunísia se situava a la posició 164 de 179 en

l'índex de llibertat de premsa fet per Reporters Sense Fronteres. Figurava entre els quinze països on les periodistes tenien més problemes

per desenvolupar la seva feina. Després de la revolució que va derrocar el dictador Ben Ali, ha passat al número 134. Trenta posicions, un avenç important. El govern actual ha parlat molt de la importància constitucional de la llibertat d'expressió i n'ha fet propaganda. Malgrat tot, alguns problemes de l'antic règim encara perduren i n'estan apareixent de nous.

La majoria de propietaris i periodistes són els mateixos. Tant els que donaven suport a la dictadura com els que no. Els primers però, han canviat la seva postura pública i es declaren democràtics. Ara per ara, no hi certeses sobre la seva sinceritat. Un altre problema és el tractament de la religió. Abans, el tracte estava condicionat i era difícil poder criticar la religió majori-

tària. Ara, amb l'arribada d'un govern islamista, el problema s'ha accentuat. El govern tampoc ha ampliat el nombre de licències a nous mitjans, tot i que ha plantejat el tema. Molts mitjans parlen de problemes socials silenciats mediàticament durant la dictadura. Això sí, des d'una postura moderada, no rupturista, buscant l'estabilitat política.

Es produeixen avenços, però encara no són suficients per parlar de llibertat de premsa consolidada. El govern prepara algunes lleis que, en principi, afavoririen la tasca de les periodistes. A la vegada, situa membres policials de passat fosc en llocs de poder mediàtic. Les propores polítiques de govern en relació als mitjans, ara per ara, són incertes. JAVIER BORRAS

MASS MÈDIA

La lluita minera torna a patir la indiferència mediàtica

El conflicte laboral a Unió Minera del Norte SA (UMINSA) i Coto Minero Cantàbrico (CMC) només troba cobertura mediàtica a la premsa local. Als diaris de distribució majoritària, en alguns casos, les informacions són inexistentes i, en altres, no es dona veu a totes les parts implicades.

El 27 d'agost, el personal d'exploracions mineres a cel obert d'UMINSA, propietat de Victorino Alonso, va

començar una vaga indefinida per protestar contra un nou sistema de tornos de treball, que estableix fins a sis dies seguits de feina i suposa treballar caps de setmana i una reducció de 200 euros mensuals. L'empresari lleonès, que rep el 44% de les ajudes públiques a la producció de carbó, justifica aquesta reducció salarial i l'augment de jornada per la situació delicada que viu el sector. També ha anunciat el tancament

d'una explotació minera a Palència. El col·lectiu miner ha decidit secundar una vaga indefinida que suposa la paralització de la producció. La vaga s'ha estès a CMC, també propietat de l'empresari miner.

El conflicte, que afecta directament prop de 2.000 persones a tres províncies diferents, només troba ressò a diaris locals com *La Nueva España* (Astúries), *Diario de León* i *Noticias del Bierzo*. Pel que fa a la

cobertura del conflicte als mitjans de tirada estatal, es redueix al mínim. En alguns diaris com *El País* o *El Mundo*, no hi trobem notícies relacionades. A tots els diaris on se'n parla, trobem que les xifres de seguiment de la vaga provenen únicament de l'empresa. El 4 de setembre, Europa Press difonia com a notícia la declaració empresarial que deia: "200 miners estan mantenint el conflicte coaccionant 600 treba-

lladors amb piquets", sense contrastar amb cap dada aportada per les persones convocants de la vaga. Les xifres aportades per la representació dels treballadors parlen d'un seguiment del 95% i, el 10 de setembre, el diari *La Nueva España* reconeixia que, durant aquesta tercera setmana de vaga, fins a 1.500 persones continuarien sense tornar a la feina a les mines d'interior i a cel obert. RAMON SAMBLAS

FREQUÈNCIES LLIBRES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv>
Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Cènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zienzia i Zpirtu.

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.
Laciatat invisible
www.laciatatinvisible.org
Recor 35 euros - 08014 BCN - 93 298 99 47

productes de la terra
El portal de venda de productes dels PPCC
www.productesdelaterra.cat

impresos de tota mena
disseny gràfic
compaginació
il·lustració
rètols
webs
...
Fundació Tam-Tam · 93 218 92 39
tamtam@bernet.com

Cooperatives de Treball de Catalunya
Som a Sants, al servei de les cooperatives
c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 62
www.cooperativestreball.coop

Diagonal
LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO
SUSCRIBETE DESDE 25€

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

PAÍS BASC · LA FISCALIA DEMANA PENES D'ENTRE SET I NOU ANYS DE PRESÓ

Comença a l'Audiència Nacional el judici a deu joves d'Hernani acusats de pertànyer a Segi

Beñat Zaldúa
Barcelona

Març de 2009, Euskal Herria. Les eleccions a la Comunitat Autònoma Basca obrien la porta, gràcies a la il·legalització de l'esquerra *abertzale*, al primer govern constitucionalista en 30 anys. Mentrestant, Arnaldo Otegi i altres persones dibuixaven, des del carrer, la nova estratègia que ha portat Euskal Herria a la situació actual. Baltasar Garzón encara exercia de jutge a l'Audiència Nacional i, la matinada del 31 de març, va ordenar la detenció de vuit joves d'Hernani i Urnieta (Guipúscoa) i va emetre ordres de recerca i captura per dos més. Van ser acusats de pertinença a Segi, l'organització juvenil de l'esquerra *abertzale*.

Els encausats remarquen el caràcter polític d'un judici fet per "espantar la joventut independentista basca"

Després de passar per uns encorcolls molt violents i cinc dies d'incomunicació en mans de les forces de seguretat de l'Estat, set d'ells van denunciar tortures i van ingressar en presó preventiva. Un vuitè va quedar en llibertat després de pagar 10.000 euros de fiança. El mes d'abril, els dos joves que es trobaven en recerca i captura es van presentar voluntàriament davant del jutge, que va orde-

nar la presó preventiva per un i la llibertat amb càrrecs per l'altre.

Per poder esperar el judici des de casa, nou d'aquests joves han hagut de pagar fiances de fins a 40.000 euros. En total, 240.000 euros per les arques de l'Estat. Fins ara, la majoria d'ells han hagut d'anar a firmar al jutjat setmanalment i, cada dues setmanes, a la comissaria de l'Ertzaintza, amb la prohibició de sortir de l'Estat espanyol. Tres anys i mig després, els deu joves s'enfronten, des d'aquest dimarts, a un judici en què la fiscalia demana penes de presó d'entre set i nou anys per l'acusació de pertinença a Segi. El judici s'allargarà fins al 28 de setembre.

Des de fa uns mesos, sota el lema *Gazte bat gehiago ez* (Ni un jove mes), els encausats, les seves amistats i les familiars han endegat una campanya contra la persecució política de joves independentistes, 75 de les quals encara esperen judici a Euskal Herria. La majoria van ser detinguts durant les grans batudes preventives ordenades des de l'Audiència Nacional els anys 2009 i 2010, en ple procés de debat intern en el si de la esquerra *abertzale*.

A l'acte polític organitzat el cap de setmana passat a Hernani, els joves encausats van remarcar el caràcter polític del judici, que van emmarcar en l'esforç de l'Estat espanyol "per desactivar i espantar la joventut independentista basca". "Aquest judici s'ha d'entendre en un marc de solució del conflicte polític, en el qual l'immobilisme dels estats no permet el lliure desenvolupament de totes les opcions polítiques. Aquest judici polític no té cabuda a la nova situació de resolució que viu Euskal Herria", van sentenciar els joves.

Sobre el judici, van assenyalar que, "com va dir Alfredo Pérez Rubalcaba -aleshores ministre d'Interior-, aquestes detencions van ser preventives, sense cap fonament ni prova jurídica". "Han utilitzat les declaracions policials aconseguides mitjançant tortures per empresonar-nos i aquest cop, de nou, les utilitzaran per jutjar-nos", van afegir.

"Han utilitzat les declaracions policials aconseguides mitjançant tortures per empresonar-nos i ara les utilitzaran per jutjar-nos"

Acompanyats d'amistats i familiars -que també van viatjar a Madrid per seguir el judici-, els encausats van agrair el suport rebut al poble d'Hernani i van fer una crida a tota Euskal Herria i al món per, "entre tots, crear un mur social que obligui l'Estat espanyol a aturar tots els judicis polítics basats en la desraó i la set de venjança".

Mes judicis polítics

Els joves d'Hernani i Urnieta, però, no són les úniques persones basques que s'han assegut a la banqueta de les acusades de l'Audiència Nacional aquesta setmana. L'advocat Iñaki Goioaga, el pres polític Gorka García Sertutxa i la seva companya Ana Paz també van declarar en un judici, sota l'acusació de planificar un intent d'evasió de la presó de Huelva.

Manifestació a Hernani en suport dels joves processats i contra la persecució política de joves independentistes, 75 de les quals encara esperen judici a Euskal Herria

La fiscalia demana una pena de setze anys i tres mesos per Goioaga com a artífex d'un pla de fugida que inclouria la surrealista utilització d'un helicòpter per traslladar al pres des de la presó fins a Portugal. L'acusen "d'integració a banda armada, trencament de condemna, segrest terrorista i robatori amb intimidació". La petició per a Sertutxa és de sis anys i per a Paz, a qui s'acusa de "col·laboració", de vuit.

Durant el judici -vist per a sentència aquesta mateixa set-

mana-, els tres acusats van negar absolutament l'existència del suposat pla d'evasió. Sertutxa, que porta disset anys a la presó, va explicar que, amb la condemna que li queda per complir, no té "cap interès en fugir", mentre que Goioaga i Paz van recordar les pressions i els maltractaments patits durant la incomunicació en mans de la Guàrdia Civil. Al llarg d'aquest judici, Goioaga ha rebut el suport d'Advocats Euro-peus Demòcrates.

TOPATU.INFO

, roda el món

L'AFGANISTAN · L'ASSOCIACIÓ ASDHA ENTREVISTA I FA UN SEGUIMENT DE LES SUPERVIVENTS DE LA GUERRA

Les dones afganeses demanen justícia

Marta Michelena Ortola.
Cooperant i consultora
per a ONG internacionals
Kabul

Al'Afganistan, són les àvies les que diuen a les nêtes que no portin el burca, que no tinguin por de sortir al carrer a cara descoberta, que siguin valentes. I és que, a l'Afganistan, a diferència de Catalunya, les àvies són les úniques que han viscut èpoques de gran llibertat. L'any 1964 es va aprovar una Carta Magna on s'establí la igualtat de drets entre homes i dones i, l'any 1965, quatre dones van ser escollides diputades. Aleshores, les afganeses ocupaven més i més bons espais de l'esfera pública en comparació amb d'altres països que no eren musulmans. Què ha passat a l'Afganistan, per què ha canviat tant la situació?

Panoràmica del barri d'Afshar, a Kabul, l'any 2008

L'actual vicepresident de l'Afganistan va participar en la planificació de l'ofensiva al barri d'Afshar

L'any 2008, al barri d'Afshar, situat a les muntanyes dels voltants de Kabul, el panorama era desolador: era un cementeri. Miressis on miressis, hi havia pedres clavades al terra per indicar que allà havia mort algú. En aquell temps, l'Associació per als Drets Humans a l'Afganistan (ASDHA) estava gravant un documental sobre la mobilització de dones supervivents de la guerra que reclamaven justícia. Van entrar a casa

d'una dona que ja tenia preparada la foto dels seus tres fills, tots menors de vuit anys, assassinats durant la guerra. La dona va començar a relatar l'ofensiva que es va viure al seu barri mentre es preguntava com era possible que qui havia ordenat la mort dels seus fills ocupés una cadira al Parlament -i encara ho faci. Com era possible, deia, que la comunitat internacional donés suport a aquests criminals i els donés diners. El mes d'agost d'enguany, al barri de Mazar e Sharfi -on els talibans van matar més de 8.000 homes d'ètnia hazara en menys d'un mes i van violar sistemàticament moltes de les seves dones-, més de 70 supervivents de la guerra entrevistades per ASDHA van expressar el mateix desig: volem que es conegui la veritat, volem que es faci justícia. El dolor que amaga la societat afganesa només

es pot superar fent justícia. Però això és, precisament, l'últim que desitja la comunitat internacional, que vetlla per mantenir els criminals de guerra al poder -en un intent per afermar una tensa estabilitat a una zona geopolíticament delicada- mentre els talibans cada cop controlen més territori.

Des de l'any 1978 fins avui, la població afganesa ha estat sotmesa a una guerra permanent que ha portat el país a la destrucció absoluta de qualsevol estructura social formal i informal. La violència s'ha naturalitzat al mateix ritme que la pobresa i les dones s'han utilitzat com a arma de guerra durant tots aquests anys. Després de la invasió soviètica, l'any 1986 s'inicià una guerra interna entre diferents faccions militars per aconseguir el poder. La població afganesa recorda aquest perí-

ode com el més sanguinari, molt més cruel que el període del règim talibà, durant el qual es van produir els crims contra la humanitat més grans. Així ho relata l'ONG internacional Human Rights Watch al seu informe *Mans Tacades de Sang* i la *Legalitat de la Impunitat a l'Afganistan*, on diu textualment: "El general Fahim (actual vicepresident de l'Afganistan) va ser cap del servei d'intel·ligència i controlava diversos punts de la ciutat de Kabul. Fahim va estar implicat en la planificació de l'ofensiva al barri d'Afshar (de Kabul), on hi ha proves verificables que es van produir violacions generalitzades i sistemàtiques dels drets humans i violacions de la Llei Humanitària Internacional, que inclouen assassinats intencionats a civils, segrestos basats en raons ètniques, tortures, robatori, treballs forçats i violacions

massives". L'informe afegeix: "La naturalesa generalitzada i deliberada d'aquests fets suggereix que alguns comandants implicats poden ser responsables de crims contra la humanitat". L'informe, que es va fer públic l'any 2007 -quan es va executar Saddam Hussein a l'Iraq-, parlava de molts altres crims de guerra, citava amb noms i cognoms les persones responsables i deia quins càrrecs ocupaven al govern i al parlament d'aleshores, que continua en funcions avui dia. És per això que, el març d'aquell mateix any, el parlament afganès, igual que l'Estat espanyol en el seu moment, va aprovar una llei d'amnistia que donava immunitat a tota aquella gent que havia participat de la

Des de l'any 1978 fins avui, la població afganesa ha estat sotmesa a una guerra permanent

guerra en el passat i s'aprova que aquestes persones mai no podrien ser perseguides i/o jutjades en un tribunal afganès pels crims comesos. L'aprovació de la llei d'amnistia no va presentar cap resistència per part de la comunitat internacional, incloent les Nacions Unides. Tampoc es van posar traves perquè aquests senyors de la guerra poguessin ser candidats en unes eleccions finançades i suposadament controlades per observadors internacionals. La societat afganesa, lluny de viure en pau, reclama justícia mentre la comunitat internacional fa les maletes i aplaudeix el govern "sortit de les urnes", diu.

MÈXIC · LA GUERRA CONTRA ELS 'NARCOS' DEL PRESIDENT CALDERÓN HA GENERAT FINS A VINT GRUPS CRIMINALS NOUS

Els narcotraficants mexicans guanyen terreny al continent americà

Les lluites internes successives sovint es tradueixen en assassinats

Fran Richart
Ciutat de Mèxic (Mèxic)

Falten poc més de dos mesos perquè el candidat priista Enrique Peña Nieto prengui possessió de la presidència d'un país immers en un conflicte contra el narcotràfic que ha causat més de 90 mil morts i gairebé 300 mil persones desaparegudes, segons dades de l'Institut Nacional d'Estadística i Geografia de Mèxic. El que va començar com una guerra contra set poderosos càrtels de narcotraficants el 2006 ha deixat un llegat de més de vint cèl·lules criminals -producte d'escissions i de les detencions efectuades pel govern mexicà, que provoquen el naixement de grups nous- que s'han estès per Amèrica.

El president Calderón ha aprofitat aquest últim mes per fer un cop mediàtic a la seva política bel·ligerant respecte al narcotràfic i, en quinze dies, ha detingut gairebé nou capos importants, entre ells, un fundador del càrtel de Los Zetas

i el líder del càrtel del Golfo, Jorge Eduardo Costilla Sánchez, àlies *El Coss*. Però aquestes macrodetencions solen anar acompanyades d'execucions posteriors, perpetrades per les faccions que lluiten per liderar el càrtel. Per exemple, un dia després de la captura d'*El Coss*, més de disset persones van ser assassinades a Tamaulipas. Actual-

Els cops policials contra els diferents càrtels han dut a unes guerres internes sagnants

ment, els cops policials contra els diferents càrtels han dut a unes guerres internes sagnants, que es tradueixen en matances diàries que ja no sorprenen la població mexicana.

Però, el que podria semblar una estratègia contundent -amb el su-

Un 'capo' es mostrat a la premsa després de la seva detenció el 9 de setembre

port i la subvenció dels Estats Units a través de la Iniciativa Mèrida- no és més que una política que s'ha traduït en impunitat i creixement de la violència. Segons la Comissió Nacional de Drets Humans, la tortura ha augmentat un 2.000% aquest sexenni i hi ha hagut un increment de gairebé un 1.200% de denúncies per abusos de les forces de l'ordre. Cal destacar, també, que, tot i que s'han efectuat 3.500 detencions relacionades amb el crim organitzat, només hi ha hagut prop de mil condemnes.

Amèrica mexicana

Una altre resultat del creixement del crim organitzat mexicà ha estat l'expansió de gairebé vuit grups criminals per tot el món. La Procuradoria General de la República calcula que el càrtel de Sinaloa, encapçalat per Joaquín Guzmán Loera, àlies *El Chapo*- l'home més buscat del món pels Estats Units-, és present a gairebé tretze països, entre ells, el Canadà, Guatemala, el Salvador, Hondures, Be-

lize, l'Equador, Costa Rica, Colòmbia, el Perú, Xile i Veneçuela. També haurien establert una base molt forta a l'Estat espanyol com a porta d'entrada d'estupefaents a Europa. Un exemple: la detenció de sis integrants d'aquest grup, fets dos mesos, en un hotel de luxe situat davant del congrés dels diputats a Madrid. Per la seva banda, els Zetas i el Golfo operen a més de nou nacions i els tentacles del càrtel de Juárez arriben fins a l'Argentina. En aquest últim país, el Centre d'Estudis per l'Amèrica Llatina adverteix de l'increment preocupant de sicaris.

Senyors de la guerra

A Mèxic, prop del 71% dels municipis estan sota el control del crim organitzat, sobretot pel que fa als territoris fronterers del nord, segons l'exconsultor de l'ONU i president de l'Institut d'Acció Ciutadana, Edgardo Buscaglia. Aquest fet, que situaria el país més a prop d'una *afganització* que no pas d'una *colombianització*- referent a la

guerra dels 80 i 90 amb el càrtel de Medellín de Pablo Escobar-, converteix els narcotraficants en autèntics senyors de la guerra que disputen el territori amb tàctiques militars i guerrilleres contra els seus rivals i l'Estat.

El llibre *El Narco*, de Ion Grillo, publicat recentment, apunta cap a aquesta direcció i arriba a definir els narcotraficants com a "insurgents" -paraula sagrada a Mèxic-, ja que han arrabassat el poder al govern perquè controlen la justícia, la policia i els governadors. A més, molts d'aquests grups s'atreixeixen a atacar comissaries amb 50 o 100 integrants, ja que compten amb centenars de sicaris a les seves files i armes d'última generació comprades als EUA. Es calcula que hi ha prop de 9.000 armes al llarg de la frontera nord-americana.

Segons Edgardo Buscaglia, "prop del 71% dels municipis mexicans estan sota el control del crim organitzat"

Javier Valdez, periodista de Culiacán i fundador del setmanari d'investigació *RioDoce*, declara a la DIRECTA que, probablement, el càrtel de Sinaloa és l'únic que té una base social a Mèxic. Aquest fenomen es produeix perquè molts capos inverteixen part dels seus beneficis a asfaltar les carreteres o a proporcionar feina en el cultiu de drogues a les capes camperoles més pobres de la regió.

El rubió inicial se transformà en furia crebadora y, de la roca a la mañana, las convenciones sociales, las formas de producción, las estructuras de decisión y la vida cotidiana anterior.

Miquel Izard
Que lo sepan ellos y no lo olvidemos nosotros
El inverosímil verano del 36 en Cataluña
ISBN 978-84-92559-39-8 | 392 págs. | 22 euros

editorial · distribuidora · librería web
www.viruseditorial.net | www.viruslibreria.net | info@viruseditorial.net

editorial **virus**

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

Enmig, com el dimarts

El col·lectiu Enmedio engega una campanya d'activisme creatiu per difondre el 25-S

Algunes de les fotografies de la campanya del col·lectiu Enmedio

Mireia Chavarria
expressions@setmanaridirecta.info

“Perquè vull un futur. Perquè estic a l'atur. Perquè no vull emigrar. Perquè això és una merda. Perquè n'estic farta. Perquè no arribo a meitat de mes. Perquè m'han tret la sanitat. Perquè m'han desnonat. Perquè això és una estafa. Perquè no vull rescatar els bancs. Perquè el govern és dels ciutadans. Perquè vull una democràcia. Perquè no ens representen”.

Moltes persones van participar, el diumenge 16, al segon *photocall* convocat pel col·lectiu Enmedio a la plaça de Catalunya de Barcelona. Cadascuna d'elles sostenia una rodona de cartró d'un color determinat que contenia una raó (o més

d'una) per assistir a la convocatòria del 25-S a Madrid. Rodones que, al cartell i als fulls, es convertiren en puntets dins una immensa paleta de colors, de raons, per envoltar un congrés descolorit. “Fins que dimiteixin. Punt”.

És el grup Enmedio, que fa poc va celebrar el seu cinquè aniversari, el que ha facilitat aquesta caixa d'eines per conscienciar, encoratjar i motivar les persones a formar part d'aquesta acció. Si bé el 15-M va ser el que va encendre la metxa de la necessitat de canvi posant en dubte la democràcia en què vivim, ara, aquest col·lectiu posa pinzells i brotxes a l'abast de les persones per poder-la reinventar. Enmedio, que està constituït per un conjunt d'artistes visuals (fotògrafes, dissenyadores, documentalistes...),

sorgeix com un instrument de comunicació al servei dels moviments socials que fa de *mediador* entre les iniciatives i les persones que s'hi voldrien sumar. És així com se situa enmig de les places; enmig de l'art, la política i les noves tecnologies; enmig, com el dijous –és el dia que solen organitzar cursos i tallers a la seva seu, al Poble Sec–; enmig de les xarxes socials; enmig de l'individual i el col·lectiu, o, fins i tot, enmig de la intervenció social.

Les conegudes festes a les seus de l'INEM o de Bankia, les superheroïnes reflectants que van recórrer Barcelona durant el 12-M, les fotografies de les víctimes de desnonaments encolades a les parets del CCCB en col·laboració amb el grup Influencers... només són algunes de les mostres més recents de la presència d'Enmedio a les lluites socials i polítiques que s'estan duent a terme, darrerament, a l'Estat espanyol. D'aquesta manera, se serveixen d'un corró i una cubeta per fer front a tot allò que amenaça la societat i demostren que l'art i la política no sempre estan renyides, sinó que poden estrènyer-se les mans i amb fermesa.

La campanya vol impactar sobre la realitat per fer despertar el desig de mobilització

Es tracta d'un activisme creatiu que té molts elements en comú amb la coneguda Internacional Situacionista, nascuda el 1957, que concebia l'art com una eina transformadora que serveix per despertar les

persones, treure-les del conformisme en què viuen i invitar-les a ser participants de les lluites del seu present. Els vídeos que Enmedio té a la disposició de les internautes posen de manifest la pràctica d'aquesta “revolució de la vida quotidiana” a la qual les artistes situacionistes feien referència. Però aquest nou col·lectiu, probablement, és més proper a la segona etapa d'aquest corrent, que, a principis dels anys 60, ja apuntava el sistema econòmic capitalista com a principal

Enmedio, un corró i una cubeta per fer front a tot allò que amenaça la societat

agent del *mal*. Si els soldats de l'exèrcit reflectant feien *performances* davant els bancs durant la manifestació del 12-M era perquè volien reflectir en els seus globus d'argent els veritables culpables de la crisi, els dolents de la pel·lícula, els protagonistes de les jornades internacionals que Enmedio va fer el mes de març sota el títol *Com acabar amb el Mal?* Més enllà de fer una mirada reduccionista de la realitat, la seva intenció és caricaturitzar la situació que estem vivint de manera innovadora i creativa per portar a l'absurd les injustícies i incoherències inherents al sistema, impactar sobre aquesta realitat per fer despertar el desig de mobilització i donar veu a iniciatives com la del 25 de setembre al Congrés dels Diputats i al Parlament de Catalunya. I, tot i que la convocatòria és un dimarts, Enmedio també hi serà. Enmig, com el dimarts.

MÚSICA

Quan l'indie' és de poble, té esperit punk

'Projecte Escolopendra' és el primer disc del grup Mi Sostingut, amb temes que van de Ramon Llull als Teletubbies, passant per Burroughs.

La banda de la Poble Llarga ha finançat el seu nou disc mitjançant el micromecenatge

Oriol Fuster i Cabrera
expressions@setmanaridirecta.info

Diu un vell acudit que el sentit de l'humor és com les cames, que se'n tenen o no se'n tenen. Més enllà de tindre'n o no, això de l'humor depèn de molts factors, com, per exemple, del rerefons cultural de cadascú, l'origen, l'educació o fins i tot la ideologia política. De vegades, algunes d'estes maneres d'entendre l'humor seran totalment irreconciliables i incomprensibles entre elles: humor negre i humor neutre, políticament correcte i políticament incorrecte, rural i urbà. Mi Sostingut n'és una bona mostra.

Vinguda des de la Poble Llarga (la Ribera Alta), la seua és una proposta atípica. Havent guanyat el Premi Ovidi 2010 a l'artista revelació, l'autoanomenat *cantautista* presenta el seu primer disc, editat a través de la plataforma Verkami. A *Projecte Escolopendra* podem trobar una tria -feta pels seus seguidors- de catorze de les fins a seixanta cançons que havia anat publicant en maquetes. Cançons que podríem definir amb aquella etiqueta tan abstracta

d'indie, però on també hi trobarem rock del més clàssic, psicodèlia, punk, cançó d'autor i fins i tot grunge, com al hit "Llull Cobain", una desmitificació gamberra del teòleg.

Les referències culturals que trobarem al *Projecte Escolopendra* no s'acaben amb Ramon Llull o Nirvana, però: des de l'àcida i cinematogràfica "Brokeback Formigenera", una història d'amor entre dos paletes ("El seu perfum és un embuix / L'olor que m'ix de l'entreuix / La seua veu em fa vibrar / quan tira "piropos" vulgars (...) Passa'm el sac de Portland, amor meu), a "Els quatre Teletubbies de l'Apocalipsi", una revisió orwelliana dels populars personatges de televisió. Referències a William Burroughs, viatges de Bètera a Ganímedes i un toc d'irònica crítica social completen una carta de presentació on l'envejable qualitat sonora compensa l'absència d'algunes cançons de les maquetes. No en va, el polifacètic Pep Toni Ferrer (Oliva Trencada) ha participat a la producció i, al disc, hi trobem col·laboracions d'altres elements de l'escena valenciana més *under-*

ground com Toni de l'Hostal o la Xaranga Implante Coclear.

Una proposta, en definitiva, original i de qualitat, però difícil d'exportar. Si sovint l'humor nascut lluny de les metròpolis ja costa de pair en determinats ambients -que li ho pregunten, sinó, a Xavi Castillo-, quan la proposta és una olla barrejada d'irreverència i sèrie B la cosa encara és més complicada. Potser no trobarem Mi Sostingut a L'Heliogabal ni a l'Euskal Etxea, però res indica que això l'hage de desanimar en absolut.

Projecte Escolopendra

Mi Sostingut
www.misostingut.bandcamp.com

LLIBRES

Anecdolari en primera persona

Un recull de relats breus que ens acosten a la crítica i a la transformació social

L'obra de David Vila és un calidoscopi de prejudicis, voluntats i convencions

Àlex Romaguera
expressions@setmanaridirecta.info

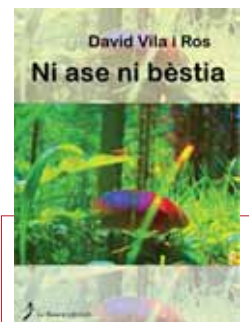
Qualsevol llibre és una carta de navegació per sentiments més o menys complexos. Amb la seva primera obra de ficció, David Vila aconsegueix que els seus relats ens identifiquin amb moments que hem pogut viure o sentir de prop. Anècdotes de tall costumista a les quals no parem atenció, però que, a través d'una ploma incessant, mostren les diferents textures del món que ens envolta.

Aparentment inconnexos, els contes curts de *Ni ase ni bèstia* ens situen en paisatges quotidians que, per molt surrealistes i inversemblants que puguin semblar, ofereixen una manera sensible i elegant d'observar la realitat. Una conversa, un petit incident amb el veí del costat, aquella excursió per la vora del mar o en ferrocarril, o l'aventura d'endinsar-se per una gran superfície comercial i escoltar la gent, suggereixen a l'autor comentaris compulsius mitjançant els quals transmet els seus valors sobre l'existència humana.

L'absurd i la ironia que contenen la majoria d'històries no és impediment, doncs, perquè Vila introduïx la crítica a les injustícies que ens ofereix l'actual ordre de les coses. A partir d'una paraula o d'un detall agafat a vol d'ocell, suren a la superfície reflexions sobre la necessitat d'assolir la pau, la igualtat i la convivència entre les persones i els pobles. Des de l'Àfrica, fins a Austràlia, passant per Valldoreix, Sabadell,

el Carib o un *bed & breakfast* irlandès, apareixen elements de la vida mateixa que susciten al narrador un motiu per transmetre'ns l'emoció que proporciona el coneixement en primera persona. Un calidoscopi de prejudicis, voluntats i convencions com persones copen la nostra terra.

Així, inspirant-se amb les cròniques de Pere Calders, David Vila aconsegueix traçar un camí de situacions farcides d'anècdotes, amb què els lectors i les lectores poden ampliar el seu saber, tot i la subjectivitat amb què estan escrites. Sense pretendre-ho, *Ni ase ni bèstia* és un obsequi al servei de la imaginació i la transformació social, que aquest economista i dinamitzador lingüístic posa a circular a gust d'una lectura fresca, intrèpida i molt suggeridora.

Ni ase ni bèstia

David Vila i Ros
La Busca Edicions, 2012.

expressions

DOCUMENTALS

Un documental repassa la trajectòria de l'activista Antoni Massaguer

El cas de Massaguer es va convertir en la primera condemna del Tribunal d'Estrasburg contra la justícia espanyola pel fet d'haver tirat endavant un procés sense garanties per als acusats

'Antoni Massaguer. Anar-hi, anar-hi i anar-hi' és el títol d'aquest documental innovador, realitzat mitjançant les noves tecnologies i que permet accedir a informacions i enllaços a la xarxa mentre es visualitza. El projecte és fruit de la tasca de la Productora Nativa, integrada per diverses professionals berguedanes del món de la comunicació.

Àlex Moreno Navarro
i Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

El documental parteix de la figura del militant Antoni Massaguer, un activista de la lluita per la independència del poble català als anys setanta. Detingut l'any 1980 per la policia espanyola, juntament amb Xavier Barberà, Joan Casas, Concepció Duran, Ferran Jabardo, Rosa Naval, Abel Rebollo, Ramon Subirats, Dolors Tubau i Maria Tubau, per pertinença a l'organització armada coneguda com a EPOCA (Exèrcit Popular Català). El grup va actuar entre els anys 1976 i 1980 i es considera el precursor de Terra Lliure, ja que moltes de les seves militants van passar a formar part d'aquest altre grup un cop es va

dissoldre EPOCA. Posteriorment, l'any 1982, Massaguer, Xavier Barberà i Ferran Jabardo van ser condemnats a complir 36 anys de presó per la seva pertinença a EPOCA, per emmagatzemar armament i per l'atemptat contra l'empresari barceloní Josep Maria Bultó, un personatge acabalat i influent de l'escena social del país i germà de Paco Bultó, propietari de la marca de motocicletes Bultaco. Finalment, van ser empresonats al recinte penitenciari Lleida-2.

Llarg camí fins a Estrasburg
Però el seu cas es va convertir en la primera condemna del Tribunal d'Estrasburg contra la justícia espanyola pel fet d'haver tirat endavant un procés sense garanties per als acusats. Els advocats de Massaguer i els altres dos impu-

Cartellera de la ciutat de Berga amb la campanya iniciada pel poble per l'alliberament d'Antoni Massaguer

tats, Xavier Barberà i Ferran Jabardo, van recórrer la sentència al Tribunal Constitucional de l'Estat espanyol; a posteriori, el 1984, la Comissió Europea dels Drets Humans va admetre la demanda que es va enviar al tribunal i, per aquest motiu, el 1986, la mateixa Comissió Europea va donar l'avís a l'Estat espanyol de la possible violació dels drets humans que

havia comès. Davant la negativa del govern de canviar la sentència, finalment, el 23 de setembre de 1986, Estrasburg va dictar per unanimitat que s'havia violat l'article 6.1 de la Convenció Europea i, per tant, l'Estat espanyol havia de reparar aquesta violació.

Però l'oposició del govern de l'Estat espanyol va obligar a presentar la denúncia davant del Tribunal Europeu, que va decretar, el 6 de desembre de 1988, que l'Estat havia violat l'article esmentat anteriorment tant en els recursos com en el judici. Això va fer que, el 1989, l'Audiència Nacional hagués de decretar l'ordre de llibertat pels encausats, ja que se'ls va incriminar mitjançant conjectures, però sense cap mena de prova contra ells.

Anar a totes

"Per vèncer, cal anar-hi, anar-hi i anar-hi", es tracta d'un lema que l'activista va adaptar després d'haver-lo sentit repetidament a un

+INFO

Podeu veure el documental a www.anarhi.cat

entrenador del Club Handbol Berga, del qual formava part de jove. Però de seguida el va traslladar del camp de l'esport a l'esfera de la lluita i la reivindicació, que van formar part de tota la seva vida. Després de l'alliberament, es va integrar a l'Assemblea Unitària per l'Autodeterminació.

A més de relatar gràficament aquesta història, el documental també intenta oferir un punt de vista sobre el naixement de l'independentisme modern i part de la història catalana més recent; hi apareixen testimonis com Mossèn Josep Maria Ballarín, Xavier Barberà, Carles Castellanos, Carles Benítez, Josep Maria Cervelló, Simeó Miquel i Jordi i Laia Massaguer.

La preestrena del documental es va poder veure per primera vegada el setembre de 2011, durant un acte organitzat pel Casal Panxo de Berga i Maulets, on més de mig miler de persones van omplir de gom a gom el Teatre Municipal d'aquesta població per retre homenatge a Antoni Massaguer. Ara, un any més tard, per fi es pot visualitzar a través d'Internet. El treball és una bona font de documentació sobre aquest episodi, mitjançant aquest format anomenat *edocumantal* que permet més interactivitat amb el treball, informació extra i enllaços per saber-ne més.

> Vulneració de l'article 6.1 del Conveni Europeu de DDHH

El Tribunal Europeu de DDHH es va crear el 1959 per fer de garant de la Convenció Europea de Drets Humans. Actualment, 47 estats (l'Estat espanyol inclòs) l'han ratificat. L'article 6.1 diu literalment: "Tota persona té dret que la seva causa sigui vista equitativament, públicament i en un termini raonable, per un tribunal indepen-

dent i imparcial, establert per la llei, que decideixi sigui sobre els litigis en relació amb els seus drets o les seves obligacions de caràcter civil, sigui sobre els fonaments de tota acusació en matèria penal dirigida contra ella (...)". L'article esmentat, doncs, regula el dret de tenir un judici just i equitatiu on totes les parts es puguin defensar i puguin ser escolta-

des, un principi que ja està regulat en altres constitucions i tractats d'àmbit mundial, però que ha estat vulnerat en reiterades ocasions, tal com va concloure el Tribunal d'Estrasburg en el cas de l'Estat espanyol. Com que és un conveni ratificat per l'Estat espanyol, els seus articles són d'obligat compliment per l'Estat i per totes les seves institucions.

AMPARO SÁNCHEZ
"ALMA DE CANTAORA"

WWW.KASBAMUSIC.COM

Després de l'estiu continua la festa!

Kasba

FACEBOOK.COM/KASBALABEL

MICROGUAGUA
"AL BORDE DE LA RUTA"

LIBRES

Lliçó política

El llibre amb què s'estrena Edicions del 1979, 'Terra Lliure: Punt de Partida. Una biografia autoritzada (1979-1995)', és una recerca que situa el context de formació i la trajectòria de l'organització armada a través dels propis protagonistes

L'assaig aprofundeix en les causes fundacionals de Terra Lliure dins el moviment d'alliberament nacional

Xavi Ferré
expressions@setmanaridirecta.info

L'aportació de l'estudi, elaborat per militants que hi pertangueren, reflecteix el sentit i la dinàmica de l'acció armada en una conjuntura en què l'Estat espanyol, hereu de les estructures ideologicorepressives franquistes, explicitava una crisi de legitimitat. Així, l'assaig incideix en la resposta militar davant la coerció de "nou tipus", aleshores -i ara- sota la monarquia borbònica continuista. El volum, doncs, aprofundeix en les causes fundacionals de Terra Lliure dins el moviment d'alliberament nacional. Cal destacar, en aquest sentit, la denúncia del *tarradellisme* colonial a sou de Madrid (pàg. 43-45) i la crítica a la ingerència d'altres estratègies militars al país.

El fet d'haver publicat oportunament el text en una conjuntura que defineix la crisi sistemàtica capitalista -ara en el marc de l'Europa dels mercaders i tecnòcrates- implica plantejar quines són les formes de lluita que poden incidir en l'accentuació d'aquesta crisi estructural en l'horitzó d'una transformació d'estatus polític als Països Catalans. En aquest sentit, el "punt de partida" al qual es refereixen els

autors voldria significar que la funció política de Terra Lliure era, precisament, especificar que l'alliberament nacional era -i és- consubstancial a la capacitat d'organització i de lluita de la nació oprimida. Davant aquesta estratègia, gran part dels mitjans de comunicació han desqualificat qualsevol alternativa rupturista i alternativa al catalanisme constitucional espanyol.

Per aquesta raó, el text sobre Terra Lliure cobra el valor afegit de denunciar la via espanyolitzadora basada en un sistema judicial i de partits sucursalistes, alhora que es constitueix en la constatació de l'única via de construcció nacional: aquella que substitueix definitivament el culturalisme instrumentalitzador de l'independentisme (agents que actuen com a ambigües plataformes "sobiranistes") per l'independentisme combatiu i revolucionari. Aquesta funció ideològica va ser allò impagable que va dur a terme l'Organització de Resistència Patriòtica. Llegim-ne amb atenció l'argumentació i comprendrem el perquè de l'*operació Garzón* de 1992: l'Estat és molt feble.

És peremptori, doncs, que el nucli decisor de l'independentisme polític (CUP-Esquerra Independentista) tregui les conclusions adients per donar un cop de

timó decisiu davant la mediocritat cíclica dels gestors que actuen com a baules de reproducció de l'empobriment i de l'expulsió social de les classes subalternes. Les argumentacions de Carles Sastre, Carles Benítez, Pep Musté i Joan Rocamora són inexcusables per avançar -ara més que mai- cap a l'alliberament nacional i de classe.

*Terra lliure,
punt de partida.
Una biografia autoritzada
(1979-1995)*

Edicions del 1979, 2012.
Diversos autors
Pàgines: 277

ZONA LLIURE

CULTURA POPULAR

Pregó postestival

Ignasi Morgades Gutiérrez

Passat l'estiu amb les seves festes i festivals, es constaten dues coses. La primera, llargament sabuda, és que les administracions no aposten per la cultura en sentit ampli; i la segona, que les retallades en l'àmbit cultural han posat en relleu l'excessiva dependència d'aquest sector de les subvencions públiques. Festes majors ensopides, correfocs testimonials, representacions escèniques cancel·lades o concerts magres són una tònica des de fa uns quants anys i no hi ha indicis que això es vulgui corregir.

La complicada situació financera que viuen molts municipis ha forçat a la reducció de programacions, al tancament d'equipaments i a la disminució de les aportacions que, en molts casos, eren l'expressió de la vida cultural de moltes localitats. Ho demostra la mutació de festes com la de l'Arboç, declarada d'interès nacional, però que ha hagut de perdre les actuacions de foc per primer cop en la llarga història de la seva colla de diables, sumant-hi l'acció de les directives europees ja prou conegudes.

Aquesta nova realitat, però, passa a qüestionar el caràcter popular de moltes

d'aquestes manifestacions, que tenien la gènesi en un cert voluntarisme i la dedicació amateur, que sempre havíem cregut, amb orgull, la base d'una potència cultural. La institucionalització de moltes celebracions n'ha fet perdre el sentit i la significació. Les declaracions dels ministres pel que fa a la pujada de l'IVA a la cultura d'aquestes darreres setmanes parlen per si soles quan la defineixen com a entreteniment i l'equiparen a un bé de luxe, fet que la despulla de ser l'ànima d'una societat i l'expressió de la identitat col·lectiva.

Si el sector cultural realment té vocació pública i popular haurà de trobar les fórmules de supervivència en els seus propis orígens per reinventar-se, superar simplismes maniqueus sobre les bondats de les aportacions públiques o privades i reformular estratègies d'autogestió, sense que això hagi de significar, necessàriament, una rebaixa de quantitat o qualitat. Més enllà de les protestes legítimes i raonables que s'estan generant -i ja que ens obliguen a fer aquesta parada-, aprofitem per pensar quines realitats tenen ara, independentment del seu origen, un caràcter popular.

agenda directa

BADIA DEL VALLÈS

Dijous 20 de setembre

Actes de la Festa Popular del quart aniversari del Casal de l'Esquerra

A partir de les 18:30h Plaça de la Sardana
Dijous 20 de setembre: 18h El Banco del Tiempo oferirà un taller de ganxet i una exposició de pintures i presentarà la Manta Solidària. Divendres 21 de setembre: 18:30h La Cistella, cooperativa de consum responsable, mostrarà els productes arribats directament del pagès. Hi haurà una exposició de pa fet a casa i venda de sabó ecològic. 19:30h Assemblea de La Plataforma d'Afectats per la Hipoteca. 21h La Plataforma d'Afectats per la Hipoteca fa cinefòrum amb el documental *La Plataforma*.

Dissabte 22 de setembre: 10h El Banco del Tiempo convoca el Mercat d'Intercanvi. 18:30h Festa Infantil. Tallers de maquillatge, xapes, titelles, mandales i figuretes de pasta de sal. 19h Contacontes (servei intercanviat a través del Banco del Tiempo). 21h Sopar de bufet. 5 euros gent adulta, 2 euros la canalla. 22:30h Curmetratges amb Zinexin. 23h Concert amb Alquadrat (rumba-folk-fusió). Organitza: Casal de l'Esquerra
Més informació: <http://casalesquerra.blogspot.com.es/2012/09/festa-popular-quart-aniversari-del.html>

BALAGUER

Dissabte 22 de setembre

Xerrada i Debat: Sobre la situació a les presons de l'estat

18.30h Ajuntament de Balaguer
Comptarà amb la projecció del documental *Presos de la Democràcia*, amb la participació de membres de la campanya Presos = Tortura. El debat i els crims de

Dotzè Bicibarris. Itineraris en bicicleta per la memòria cooperativa dels barris de Barcelona

BARCELONA, setembre i octubre de 2012

Per dotzè any consecutiu, la cooperativa Biciclot celebra el Bicibarris, un programa d'itineraris amb bicicleta per Barcelona per descobrir la riquesa de la ciutat comtal d'una manera sostenible, saludable i tranquil·la. Com deuen saber, enguany és l'Any Internacional de les Cooperatives, per això vam pensar que era el moment adient per dedicar aquest Bicibarris a la difusió del cooperativisme. Proposem, doncs, un recorregut pel passat, el present i el futur d'aquell moviment socioeconòmic, coneixerem els edificis històrics de les antigues cooperatives i, al mateix temps, visitarem experiències de l'actualitat. El darrer terç del segle XIX, el cooperativisme va arrelar a tots els barris obrers de Catalunya com una manera de fer front a les dificultats econòmiques que patia el proletariat industrial. El moviment va experimentar un creixement progressiu i va viure el seu moment àlgid durant la revolució social de 1936. Mitjançant l'autogestió, les cooperatives van contribuir a millorar la vida dels seus membres, tot aspirant a substituir les relacions capitalistes per la pràctica de la cooperació. Les empremtes d'aquell passat i el llegat viu encara és present a molts racons dels nostres barris: edificis en ús o abandonats, cooperatives mítiques que encara funcionen i projectes de creació més recent. Amb aquests itineraris, volem donar a conèixer, per recuperar-la de l'oblit i dignificar-la, l'aportació del cooperativisme a l'economia social i solidària, una proposta que, en l'actual context de crisi econòmica, es presenta com una alternativa real al model capitalista hegemònic. Bicibarris compta amb monitores i mecàniques en ruta especialitzades del projecte Biciclot. Es poden llogar bicicletes al punt de sortida (prèvia reserva) i hi haurà guies especialitzades de La Ciutat Invisible. La sortida és a les 10:30 del matí i les inscripcions gratuïtes s'han de fer a lafabricadelsol@bcn.cat. Programa: Eixample, diumenge 23 de setembre; Sant Martí, diumenge 21 d'octubre; Sant Andreu, dissabte 27 d'octubre; Les Corts, diumenge 28 d'octubre; Ciutat Vella, diumenge 11 de novembre; Horta, diumenge 25 de novembre.

Tota la informació a: www.biciclot.net

protesta de les persones preses per denunciar els maltractaments que sofreixen diàriament dins les presons; des de les tortures més cruels a la humiliació més despiedada, tot queda silenciada dins aquells murs i, darrere d'ells, la societat obedient no pot ni vol mirar.

+INFO: www.ponentsuportpresxs.tk

BARCELONA

Dijous 20 de setembre

Xerrada: Podem deixar de ser ostatges del sistema bancari?

19h Llibreria La Central del Raval
C. Elisabets, 6.
Amb motiu de la presentació del llibre *Banca Pública, rescatemos nuestro futuro*. Hi participaran Jordi Escuer i Carles Sánchez Mato (membres de la Plataforma per la Nacionalització de les Cajas de Ahorro i per una Banca Pública) i Antonio Fuertes, d'ATTAC, Acordem. Organitza: Icaria Editorial
Més informació: <http://www.icariaeditorial.com/libros.php?id=1314>

Xerrada sobre cooperativisme

19h Biblioteca Trinitat Vella - J. Barbero Sala d'Actes. C. Gàlícia, 16.
Sobre si el cooperativisme pot esdevenir una alternativa a l'economia actual, sobretot en la situació de crisi actual. Organitza: Xarxa d'Economia Solidària i 9 Barris Coopera
Més informació: www.bcn.cat/bibtrinitatvella

Presentació de Fem-lo comú

19h AureaSocial. C. Sardanya, 263.
Campanya de col·lectivització d'AureaSocial, projecte impulsat per la Cooperativa Integral Catalana. AureaSocial, espai obert a la revolució integral, es comprarà col·lectivament a través del Fons de Col·lectivització que ha creat la Cooperativa d'Autofinançament Social en Xarxa (CASX). Ponents: Enric Duran, activista impulsor i membre de la Cooperativa Integral Catalana i d'altres projectes com CASX o AureaSocial, que farà la contextualització de tot plegat i parlarà del Fons de Col·lectivitzacions

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Se cedeix terreny de 500m2 aprox. per agro-cultiu al Baix Penedès. Condicions a convenir. cmompeat@yahoo.es

Al Contrainfos de LaTele.cat necessitem alguna persona per fer de community manager. contrainfos@latele.cat

La DIRECTA busca gent que la reparteixi o que vingui a etiquetar els dimecres al matí. A canvi, t'endús la teva gratuïta. Més informació: distribucio@setmanaridirecta.info

S'ofereixen cursos de tantra a canvi de cursos d'imatge i multimèdia: tantra@cursosdetantra.com

S'intercanvien classes de cant per qualsevol altre bé o servei: soniaratera@gmail.com

Projecte de joguines de fusta ecològiques busca compartir el projecte: www.ecofusteria.jimdo.com

> EL TEMPS

DIJOURS 20

Després de la refrescada de dimecres, els termòmetres tornaran a valors d'estiu a les hores centrals del dia.

DIVENDRES 21

Nova pujada dels termòmetres. Valors estiuencs, cel serè i vents del sud provinents del nord del Sàhara.

DISSABTE 22

Es mantindrà l'estabilitat, només trencada per alguns núvols d'evolució a les comarques del Pirineu de Lleida.

DIUMENGE 23

La falca anticiclònica s'anirà retirant cap a Itàlia, però els vents encara seran del sud amb molta calor.

DILLUNS 24

Núvols alts i mitjans creuaran els Països Catalans de sud a nord. Quatre gotes i temperatures de ple estiu a migdia.

DIMARTS 25

Una baixa pressió molt potent escombrarà Portugal. Haurem d'esperar a veure si arriba a les nostres contrades.

impulsat per CASX; Félix Rodrigo Mora, pensador, escriptor, investigador i historiador autodidacte que parlarà sobre els béns comuns com a part d'una estratègia d'autoorganització social, autor de llibres com *La democracia y el triunfo del Estado*, *Naturaleza, ruralidad y civilización*, *Crisis y utopía en el siglo XXI* o *¿Decrecimiento o revolución integral?*

Organitza: Aurea Social i CASX - Cooperativa d'Autofinançament Social en Xarxa, Cooperativa Integral Catalana. Més informació: <http://www.cooperativaintegral.cat>, <http://www.casx.cat>, www.enricduranduran.cat, www.felixrodrigomora.net, <http://www.aureasocial.org>

GRANOLLERS

Dimecres 19 de setembre

Assemblea pública

18h Plaça de la Porxada

Organitza: Assemblea de mestres del Vallès Oriental

Dijous 20 de setembre

Acte d'homenatge a les persones represaliades el 1992. Vint anys després, ni oblidem ni perdonem

19:30h Centre Cultural de Granollers C. Joan Camps, 1.

Passi del documental: *Operació Garzón* (un documental de Llibertat.cat i Zeba produccions). Presentació: David Bassa Parlaran: Ramon Piqué, Lluís Quintana, Albert Serra, Lluís Guix i August Gil Matamala. Organitza: Anònims, menjars i pensars, ARRAN Granollers, Assemblea Nacional Catalana, CUP, ERC, EUIA, JERC, L'Esquerda, Llibertat.cat, Reagrupament i Solidaritat Catalana per la Independència.

Presentació del llibre 'El Orgullo es nuestro: movimientos de liberación sexual en el Estado Español'

BARCELONA, dijous 20 de setembre

Fa quaranta anys, les persones gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals eren tancades a presons i psiquiàtrics i sotmeses a tortures i vexacions de tot tipus pel sol fet d'escollir una manera de ser, estimar i conuiu diferent de l'heterosexual catòlica. "Desviades", "perillosos" o "malaltes" eren alguns dels apel·latius que rebien. Durant el franquisme, van néixer les primeres organitzacions reivindicatives i, durant els primers anys de la transició, es van aconseguir les primeres conquestes. El llibre, editat pel col·lectiu Diagonal, és una selecció d'articles publicats al periòdic del mateix nom entre el 2005 i enguany, introduïts per diferents investigadores i activistes. Inclou un glossari de termes de la lluita LGTB i una cronologia de la legislació, la lluita i les fites importants aconseguides pel moviment. Amb la presència de Laura Corcuera (coordinadora de l'edició i del periòdic *Diagonal*), Eugeni Rodríguez (FAGC), Miriam Solà (coautora del recopilatori) i Joana G. Grenzner (coautora i membre del periòdic, també). 19h Llibreria La Ciutat Invisible (Carrer Riego, 35-37. Sants)

Més info: <http://www.diagonalperiodico.net>

Divendres 21 de setembre

Pile on 45

De 21 a 2h Anònims, Menjars i Pensars C. Miquel Ricomà, 57. Gourmet djs: Anyambe (soul, funk, rare groove i hip-hop) i Genís Worksong (R&B, soul, jazz...) Organitza: Anònims, Menjars i Pensars

SABADELL

Dissabte 22 de setembre

Fes Revivre el Ripoll!

Nyam, nyam, nyàmera

De 10 a 14h Àrea d'esbarjo de Sant Vicenç de Jonqueres. Eliminació de nyàmera

(planta invasora) al tram de riu adoptat i aprofitament de la planta. Inscripció prèvia gratuïta. Organitza: ADENC Més informació: www.adenc.cat/agenda/fes-revivre-el-ripoll-taller-dextraccio-i-aprofitament-de-nyameres

VALÈNCIA

Dimarts 25 de setembre

Jornada contra la tortura

19:30h Teatre El Micalet C. Guillem de Castro, 73 Presentació del documental: *L'Operació Garzón contra l'independentisme català*.

Hi intervindran protagonistes del documental. Amb les actuacions de la Colla Estrella Roja de Benimaclet, Grup Owix de Callosa d'en Sarrià, Carles Enguix, Feliu Ventura, Pau Alabajos. Després, hi haurà un sopar al bar del Micalet, on es podrà obrir un debat. L'organització prega que es confirme l'assistència a aquest sopar enviant un correu a forumperlamemoria@nodo50.org. El documental recorda la campanya de repressió al moviment independentista dels Països Catalans que portà a la detenció de més de 60 persones. Moltes foren víctimes de tortures a mans de les forces de seguretat de l'Estat espanyol, amb la connivència del jutge instructor Baltasar Garzón. El Tribunal Internacional de Drets Humans d'Estrasburg condemnà l'Estat espanyol, l'any 2004, per aquests fets. Organitza: Fòrum per la Memòria del País Valencià i Societat Coral El Micalet Més informació: www.forumperlamemoria.org, wwwllibertat.cat/operacio-garzon-contra-lindependentisme-catala

VILASSAR DE MAR

Dissabte 22 de setembre

El motí de Quatre Camins

16:30h Casal Popular Atzarí

Passeig dels Pins

La principal conseqüència del motí de Quatre Camins de l'any 2004 ha estat la imputació de tretze carcellers per un delicte de tortures. Una de les nou víctimes d'aquestes tortures vindrà a oferir el seu testimoni i a explicar tot el que està en joc en aquest judici, que es desenvoluparà durant tot el mes d'octubre a l'Audiència Provincial de Barcelona. Organitza: Suport Maresme

Festa Major Popular d'Esplugues

ESPLUGUES DE LLOBREGAT
19-23 de setembre 2012

Un any més, ja són aquí... retallades... però hi són. I un cop més, surten al carrer per fer festa i dir-hi la seva. No es quedaran mudes, volen uns pobles vius i el fet de voler-ho no pot suposar un perill. No els espanta la por de ser castigades per defensar allò que estimen ni la mandra d'estimar. Organitza: Festa Major d'Esplugues de Llobregat

Tota la programació a:

<http://festamajordesplugues.org>

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

Cinc anys de presó per atemptat a l'autoritat

GIRONA, dilluns 24 de setembre

9h Concentració davant dels jutjats Dues companyes s'enfronten a un judici per atemptat a l'autoritat. Els reclamen quatre anys i vuit mesos de presó i una multa de 4.750 euros per lesions a la policia

Més info: www.nurialliure.blogspot.com

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Marcos Ana POETA, MILITANT COMUNISTA REPRESALIAT PEL FRANQUISME

“La venjança no és cap ideal revolucionari”

“Vaig triar ser revolucionari i, per tant, era conscient que ho podia pagar”. Marcos Ana –nom amb el qual es coneix Fernando Macarro Castillo– va passar 24 anys de presó ininterromputs, fet que el va convertir en la persona que ha estat reclosa més temps pel franquisme. Durant el captiveri, els companys de mòdul l'anomenaven el “professor de l'optimisme” pel coratge que transmetia amb la seva actitud quotidiana. Avui, el períple d'aquest veterà comunista de 92 anys queda immortalitzat en dotzenes de poemes, una selecció dels quals reposen a ‘Poemas de la prisión y la vida’, llibre amb què Ana desvetlla el seu compromís amb la utopia, per la qual encara lluita amb la mateixa fermesa que llavors.

Àlex Romaguera
indirecta@setmanaridirecta.info

ARXIU

Què va representar el seu pas per la presó?
Va ser una escola. Malgrat la duresa, vaig intentar adaptar-m'hi per treure'n el màxim de profit. Vaig crear una tertúlia clandestina pels companys interessats en l'art literari. Mirava d'estar ocupat i, en lloc de pensar amb els anys que em treia el franquisme, omplia aquella penúria de contingut perquè fos el més formativa i enriquidora possible.

“Les mobilitzacions dels últims mesos demostren que la història és imparable”

Escriure poesia era una bona teràpia?
És una eina per conèixer-se i alliberar-se de l'infortuni. A la presó, has de conviure al marge de quin sigui el teu estat d'ànim. Tot el que et passa, ja sigui la felicitat o la tristesa, queda exposat

als ulls de tothom... situacions que queden reflectides en cadascun dels escrits.
N'hi ha que parlen de la lluita de la mineria o de la manca de justícia social. Els temps no han canviat tant?
La justícia continua absent en la majoria dels casos, per tant, cal continuar el combat. Aquesta és la meua teràpia: continuar lluitant per canviar les coses, ja que la transició no va suposar cap ruptura amb el franquisme... ben al contrari: persisteix la mateixa estructura judicial, amb el Tribunal Suprem o l'Audiència Nacional. Fins i tot conec jutges de l'antic Tribunal del Orden Público, fins fa poc en actiu, que em van processar a mi i a altres militants comunistes i llibertaris.
Encara hi ha pràctiques que recorren els temps dictatorials?
N'hi ha per part del PP. Guarden les formes perquè ja no ens trobem en una dictadura, però no amaguen l'enyorança del passat, del qual depenen, conscientment o no. L'esquerra també ha comès l'error de no unir-se i ha traït alguns dels seus principis.

És important no oblidar què va succeir?
No podem negar la veritat històrica a la joventut perquè, com diu el refrany: *Només els pobles que obliden la història poden repetir-la*. Em trobo molts nois i noies que ignoren que els seus avis van ser afusellats o van morir d'una pulmonia a la presó. És trist constatar aquest oblit, tenint en compte que ells han de mantenir viu l'esperit dels seus avantpassats, i també ho és que subsisteixi el temor a parlar del passat. Després de 40 anys de democràcia, la por continua.
El franquisme encara és tabú?
Sens dubte. Qui ha indagat els crims del franquisme ha estat perseguit. Per això s'ha de restablir la memòria, però sense afany de venjança, perquè la venjança no és cap ideal revolucionari. Als meus llibres no hi ha cap dosi de rancor ni d'odi. Vull estar net d'aquest sentiment i, tot i la tristesa que expresso en alguns escrits, no hi falta un cant a l'esperança i a la llibertat.
Encara participa dels ideals comunistes?
M'hi sento plenament identificat perquè desitjo una societat sense

pobres ni guerres ni desigualtats i on el sol escalfi tothom per igual. Però això no s'ha de confondre amb el que va passar a la Unió Soviètica i a la resta de països que es declaraven comunistes, on aquest ideal es va adulterar. Els discursos de Marx i Lenin són del tot contemporanis.
Potser l'esquerra no ha sabut oferir aquesta nova manera d'entendre el comunisme?
Ha de refer el discurs i recuperar el carrer amb força, com han fet els moviments populars de l'Amèrica Llatina, que revelen que es pot canviar la balança i resoldre els problemes.
Què té previst fer d'ara endavant?
Tinc una vintena de llocs pendents d'anar a oferir el meu testimoni i explicar el sentit de la meua poesia. Espero que això estimuli els companys de la meua generació que han guardat silenci des de l'adveniment de la democràcia. No podem oblidar que lluitem perquè els nostres fills i néts tinguin un futur més just. En tot cas, estic convençut que la joventut actual ens hi acostarà, perquè les mobilitzacions dels últims mesos han demostrat que la història és imparable.

. LA COLUMNA

Escola, llengua, poble, nació i la necessària desobediència per fer-los

Jordi Martí Font
opinio@setmanaridirecta.info

L'escola podria ser un dels indrets on les persones aprenguéssim a conèixer el seu voltant i les tradicions culturals que s'hi han desenvolupat, un accés al món i les seves maneres, les idees i pràctiques emancipadores, les preses de decisions a partir del coneixement de les opcions, els sabers imprescindibles i els prescindibles (i no per això menys importants) que ens toquen com a humans en aquest tros de món on vivim...
Podríem tenir escoles acollidores, integradores, cooperants, lliures i alliberadores, il·luminadores i lluminoses, llocs on l'aire passés per les finestres i per les parets, on les classes socials no es notessin perquè estiguessin en procés de dissolució, i la raó fos el centre dels aprenentatges que s'hi fessin, sense esdevenir nou dogma de fe. Una raó crítica i alhora posada en dubte sempre que calgués...
L'escola podria ser un espai de reflexió que inundés les famílies de qualsevol mena que hi portessin els seus fills i filles, llocs que vessessin saber i alhora coneixement, mètodes i maneres, benestar i cultura...
Podríem tenir llars d'infants, col·legis, instituts, universitats, escoles a casa i el que fos que treballassin activament per esmenar les opressions de gènere, sexuals, de classe... palanques que moguessin el món sencer quan les nenes i els nens esdevinguessin adults amb capacitats plenes per mirar, pensar, tocar, imaginar, triar, ensumar, albirar, estimar i sentir...
Podria ser demà mateix que això passés, podria haver estat abans d'ahir i avui també. Però qui mana no hi està disposat. Perquè qui mana té com a principal objectiu mantenir el seu comandament cec i despòtic damunt la societat que manté sotmesa a partir d'un consens democràtic suggerit, mantingut i convençut per la dictadura dels mitjans de desinformació i, també, per les mateixes família i l'escola.